

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2018.

OKTŌBRIS

Nr. 7 (705)

Losandželosas latviešu skolā 9. septembrī sākās jaunais mācību gads

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

6. oktobrī 13. Saeimas vēlēšanas; vēlēšanu iecirknī Losandželosas latviešu sabiedriskajā centrā varēs balsot no plkst. 7.00 rītā līdz plkst. 8.00 vakarā

6. oktobrī no plkst. 10.00 līdz 12.00 *LASL* pārstāve pieņems saņus sūtīšanai uz Latviju

14. oktobrī plkst. 10.00 Losandželosas latviešu skola rīko Dzejas dienu kopā ar Kārli Vērđiņu;

14. oktobrī plkst. 1.00 folkloras un seno cīņu kopas „Vilkači” koncerts

20. oktobrī plkst. 11.00 Losandželosas latviešu ev. lut. baznīcā atvadišanās no Andra Ritmaņa; piemiņas koncerts un mielasts Losandželosas latviešu namā

26.-28. oktobrī sacensības volejbolā – „Kostīmu kauss” *Hermosa Beach*

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums;

DK LB adrese:

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Biletēna redaktore:

Astra Moora, e-pasts: astere2000@aol.com

44 Pearl Street, New Haven, CT 06511,
tālr.: 1-860-681-7972

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt vai rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$35 gadā, ģimenei – \$50 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetēna abonēšanas maksa ir \$40 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039
Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$35, ½ lappusi – \$20, ¼ lappusi – \$15; uzņēmējdarbības karti – \$10.

IB metiens – 310 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska
čeki jāizraksta *Latvian Community Center* un jāšūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube
biedru naudas, biļetēna abonēšanas, ziedojumu čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāšūta:
DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Taube
čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*
un jāšūta: 3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034

Honorary Consul, Republic of
Latvia in California
Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.
Orange County Plastic Surgery
4501 Birch Street
Newport Beach, CA 92660;
Phone: 949-888-9700
www.facebook.com/LatvianConsul

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālr.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietnieki:

Dāvis Reins (arī kasiera palīgs)

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; e-pasts: davisreins@gmail.com

Dziesma Tetere

1853 Colgate Dr., Thousand Oaks, CA 91360-5004

Tālr.: 805-216-2575; e-pasts: dziesma1@gmail.com

DK LB valdes locekļi: Guna Reina (sekretāre, informācija, reklāma, sadarbība ar Rietumkrasta latviešu biedrībām);

Nora Mičule (Losandželosas latviešu skolas pārstāve);

Valdis Pavlovskis (ārējās informācijas apmaiņa);

Sanita Šūmane (sadarbība ar Amerikas latviešu apvienību);

Jānis Taube (kasieris);

Diāna Zaķe (tautasdeju kopas „Pērkonītis” pārstāve);

Aija Zeltiņa-Kalniņa (Sadarbība ar Latviju projektu koordinātore);

Jānis Daugavietis, Valdis Ķeris (sporta dzīves vadītāji);

Inguna Galviņa, Tamāra Kalniņa, Miķelis Cilnis,

Inese Sviķkalne, Dace Taube

DK LB valdes sēdes Losandželosas latviešu namā notiks:

svētdien, 14. oktobrī plkst. 12.00 dienā

svētdien, 11. novembrī plkst. 1.00 pēcpusdienā

svētdien, 9. decembrī plkst. 1.00 pēcpusdienā

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB biedrības biedri un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai valdes locekļiem. Sēžu datums mainīts netiks. Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs ierasties, sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem

DK LB Revīzijas komisija:

Kārlis Millers, Tāļivaldis Paegle, Jānis Ripa

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-806-0464

Lūgums ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetēna saņēmējiem mainot dzīvesvietu, lūdzu paziņot jauno adresi biedrības priekšniekiem (e-pasta adrese: info@biedriba.org), lai biedrībai nerastos lieki izdevumi par atpakaļ atsūtītajiem biļetēniem.

Losandželosas Latviešu skola

rīko

Dzejas dienas 2018

kopā ar Kārli Vērdiņu

13.oktobrī plkst.4:00pm Sandiego Latviešu skolā

14.oktobrī plkst.10:00 Losandželosas Latviešu skolā

Atbalsta:

Latviešu valodas agentūra

LR Izglītības un zinātnes ministrija

Latviešu valodas agentūra

Kārlis Vērdiņš ir četru dzejoļu krājumu, kā arī divu bērnu grāmatu autors. Studējis Latvijas Kultūras akadēmijā, ieguvis doktora gradu filoloģijā Latvijas Universitātē. Kopš 2007. gada strādā Latvijas Universitātes Literatūras, folkloras un mākslas institūtā. Kopš 2016. gada Vašingtona universitātē Sentluisā doktorantūrā studē salīdzinošo literatūrzinātni. Pētījis latviešu dzejas vēsturi, kā arī dzimtes un seksualitātes reprezentācijas latviešu literārajā kultūrā. Kārļa Vērdiņa dzejoļi atdzejoti vairākās valodās, atsevišķas grāmatas iznākušas krievu, poļu, čehu, angļu un spāņu valodā. Kārlis Vērdiņš latviešu valodā atdzejojis Volta Vītmena, Viljama Batlera Jeitsa, Tomasa Stērnsa Eliota, Josifa Brodskā, Čārlza Simiča, Ļeva Rubinšteina un citu autoru darbus. Trīs reizes saņēmis Literatūras gada balvu – par dzejoļu krājumu bērniem „Burtiņu zupa” (2007), par dzejoļu krājumu „Pieaugušie” (2015) un Emīlijas Dikinsones dzejoļu izlases atdzejojumu (2017). Vērdiņa dzejolis *Come to Me* 2014. gadā iekļauts Londonas *Southbank Centre* ekspertu izveidotajā 50 labāko mūsdienu mīlas dzejoļu sarakstā. Bērnu grāmata „Tētis” iekļauta starptautiskās Jaunatnes bibliotēkas (Minchenē) veidotajā labāko bērnu grāmatu sarakstā *White Ravens 2017* un starptautiskās bērnu literatūras organizācijas *International Board on Books for Young People* 2018. gada goda sarakstā.

Dzejnieks Kārlis Vērdiņš

Foto: Satori

SAŅEMTAS JAUNAS GRĀMATAS

Losandželas latviešu skola trešo gadu pēc kārtas aicina piedalīties Latvijas Nacionālās bibliotēkas rīkotajā lasīšanas veicināšanas programmā „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija”.

Lasītāji, kuri vēlas būt 2018. gada žūrijas pārstāvji, aicināti svētdienās Losandželas latviešu sabiedriskajā centrā, kad notiek nodarbības latviešu skolā,

pieteikties mācību pārzinei Aijai Zeltiņai-Kalniņai. Viņa iepazīstinās ar programmas noteikumiem un izsniegs grāmatas.

Žūrijas rezultātus paziņos un „Lasīšanas svētki” notiks pēc 2019. gada 1. februāra.

Informācija: latviesuskola1950@gmail.com

LASI UN VĒRTĒ '18

5+

9+

11+

15+

VECĀKU ŽŪRIJA

+2 grāmatas

BĒRNU ŽŪRIJA

- Kā vilku piemin, tā vilks kļāt. Veronika Kaplana, Gregorijs Malbrs. Rīga: Latvijas Mēss, 2017.
- Mia ir priecīga. Tā Seli. Rīga: Īsā Rozes apģūls, 2017.
- Nelūgtie ciemiņi. Ulrika Kestere. Rīga: Zaigone ABC, 2017.
- Pastrieks Pele, Marianna Dibika. Rīga: Īsā Rozes apģūls, 2017.
- Zaļa Garausē laimes zeme. Toms Kalniņskis. Rīga: Zaigone ABC, 2017.
- Zirgā. Inese Zandere. Rīga: Lūša un Maiss, 2017.

BĒRNU ŽŪRIJA

- Auklīna, putns un es. Ellena Kārļsona, Iva Lindstrāma. Rīga: Pētergāls, 2017.
- Brūne. Holons Čvress. Rīga: Pētergāls, 2018.
- Kā vecmamma vislaik samazinājās. Māraels de Koks, Kristīne Arstāna. Rīga: Pētergāls, 2017.
- Mami sauc Jans, un es neesmu nekas īpašs. Katlīna Feršona, Eva Mūlona. Rīga: Maiss, 2018.
- Okeāns un tukšnesis. Inese Paldone. Rīga: Pētergāls, 2018.
- Sirdsmāšas. Sella Simuka. Rīga: Zaigone ABC, 2017.

JAUNIEŠU ŽŪRIJA

- Brīvēri brīvēri. Peters Brūvers, Indra Brūvere, Zane Brūvere. Rīga: Pētergāls, 2018.
- Kurš no mums lidos? Andra Mantelde. Rīga: Dienas Grāmata, 2017.
- Melnais akmens. Anvurs Kļavis. Rīga: Zaigone ABC, 2018.
- Tumšmūta. Šens Hegārtijs. Rīga: Prometejs, 2018.
- Vabojūlika. M.G. Leonarda. Rīga: Pētergāls, 2017.
- Vislabākās zāles. Kristīne Hamilla. Rīga: Līvostāms, 2018.

JAUNIEŠU ŽŪRIJA

- Kur pazuda saimnieks? Pauls Bankovskis. Rīga: Lūša un Maiss, 2017.
- Labā un ļaunā skola. Somans Čainani. Rīga: Zaigone ABC, 2018.
- P.S. Tu man padūc. Keisija Vesta. Rīga: Maiss, 2018.
- Septiņā kamera. Kārija Drurija. Rīga: Īsā Rozes apģūls, 2017.
- Tā runāja Zosu māte. Laura Dreibe. Rīga: Zaigone ABC, 2017.
- Tur aiz stacijas ir jūra. Jūta Rihtere. Rīga: Īsā Rozes apģūls, 2017.

VECĀKU ŽŪRIJA

- Kā romāns. Daniels Pēnaks. Rīga: Oriola meks, 2018.
- Mans vectēvs bija ķiršu koks. Andžela Naneti. Rīga: Īsā Rozes apģūls, 2018.
- Pilsētu dedzināšana. Kai Āreleida. Rīga: Latvijas Mēss, 2017.
- Ulsāks. Inguna Ula Cepelē. Rīga: Dienas Grāmata, 2017.

Folkloras un seno cīņu kopas „Vilkači” patriotisks koncerts „Ak Latvija, kur tavi dēli?”

14. oktobrī plkst. 1.00 Losandželosas latviešu namā

Latviešu folkloras un seno cīņu kopa „Vilkači” jau 17 gadu Latvijā veicina nacionālpatriotisko audzināšanu, pēti tradīcijas un folkloru, apgūst senā karavīra dzīvesveidu un amatnieku prasmes, ko populārizē sarīkojumos, koncertos un festivālos. Kopas dalībnieki koncertos valkā tērpus, kas darināti pēc Latvijas teritorijā apbedījumos atrastiem 10.-12. gadsimta apģērba paraugiem. „Vilkaču” repertuārā pārsvarā ir karavīru dziesmas par mīlestību, pretinieku, iešanu karā, par atgriešanos un dažkārt arī par neatgriešanos.

Karavīri ir, bija un būs ikvienas valsts brīvības un neatkarības garantija. „Vilkači” ir pārliecināti, ka godprātīgs karavīrs ir

cienījams un godājams visos laikos. Koncerti ASV būs veltīti karavīru godināšanai un labās slavas daudzīnāšanai. Koncertos klausītāji dzirdēs gan dziesmas no latviešu folkloras, gan pa kādai 20. gadsimta karavīru dziesmai.

Turneju atbalsta TILTS, Latviešu Fonds Rīgas Domes Izglītības, kultūras un sporta departaments, Valsts Kultūrkapitāla fonds.

Ieejas maksa pieaugušajiem – \$30;
DK LB biedriem – \$25; bērniem līdz pieciem gadiem un Losandželosas latviešu skolas audzēkņiem ieeja brīva, piecu gadu un vecākiem bērniem un jauniešiem līdz 18 gadiem – \$10.

Dzīve ar sapni pagalvī

Žurnālā „OK” š. g. 9. februārī bija ievietots žurnālistes Evas Johansones raksts „Viss sākās ar mīlasstāstu Mežaparkā. Latvijas stiprās dzimtas: Ritmaņu ģimene Losandželosā”. Droši vien pavisam drīz kādā no Latvijā populārā žurnāla „Leģendas” numuriem uz vāka būs Andra Ritmaņa fotogrāfija un apjomīgs gaŗš raksts par viņu – cilvēkleģendu. Ar savu gribasspēku un spējām Andris Ritmanis ir stiprinājis cerību, ticību un mīlestību visā latviešu tautā. Neaizmirstams ieguldījums Atmodas veicināšanā bija Ievas Akurāteres 1988. gadā pirmo reizi dziedātajai dziesmai „Manai tautai” ar Andra Ritmaņa vārdiem, mūzikas komponiste – meita Brigita Ritmane-Džeimsons. Un šī dziesma – sava veida kļiedziens un lūgšana – nav zaudējusi nozīmi arī tagad:

*Palīdzi, Dievs, palīdzi, Dievs, / Visai latviešu tautai,
Saved to mājās pie Daugavas krastiem, / Saved to mājās.*

Dzīves likloči Andri Ritmani aizveduši dažādās pasaules malās, un visur un vienmēr viņu neatstāja domas par dārgo tēvzemi, ģimeni, dzimto valodu. Kaŗa laikā, būdams sanitārs un aprūpēdams ievainotos latviešu leģionārus, Andris Ritmanis ne reizi vien skatījās acīs nāvei. Varbūt viņš vēlējās tai spītēt, to uzveikt, tāpēc izvēlējās studēt medicīnu. No viņa pacienti Portlandē, Oregonā, dzirdēti atzinīgi un sirsnīgi vārdi par iejūtību un nesavtību. Turklāt viņš centās ārstēt arī dvēseles. Viņa rāmais smaids uzmundrināja un ne vienu vien iedrošināja sarīkojuma starplaikā latviešu namā palūgt medicīnisku padomu, ja bija kāda kaite vai mulsināja ārsta izrakstīto zāļu sarežģītās lietošanas pamācības.

Latvieši Andrim Ritmanim mūžam būs pateicīgi par ziedošanos sabiedrības labā, latviešu valodas sargāšanu, ticības nezaudēšanu, ka Latvija atgūs neatkarību. Vai gan iespējams uzskaitīt visu, ko viņš darījis – rīkojis koncertus, Dziesmu svētkus, 2x2 nometnes, allaŗ acinājis būt vienotiem, palīdzējis, nebaidīdamies no neviena darba.

Andris Ritmanis ir savējais gan Portlandē, gan Losandželosā. Losandželosā sacerēta trīs autoru – Andra Ritmaņa, Alberta Legzdiņa un Lolitas Ritmanes dziesmuspēle „Eslingena”, kas izrādīta

daudzviet ASV, Rīgā un Vācijā 2017. gadā, tieši pēc 70 gadiem kopš latviešu Dziesmu svētkiem bēgļu nometnē Eslingā. Šogad 10. oktobrī Eiropas latvieši šo dziesmuspēli izrādīs Rēzeknes koncertzālē „Gors”, un vienlaikus notiks Andra Ritmaņa dzīves svinēšana.

Andris Ritmanis bija patiess draugs, kollēģa, viņš neskopojās ar uzslavu, prata iedvesmot citus. Viņš vairākkārt saņēmis Ģenerāļa Kārļa Gopera fonda goda balvas, kā arī Amerikas latviešu apvienības un PBLA atzinības rakstus, PBLA Kultūras fonda Kriŗjāņa Barona prēmiju. Par nopelniem Latvijas labā Andrim Ritmanim 2003. gadā pieŗķirts Triju Zvaigŗņu ordenis. Rīgā Arkādijas dārzā iestādīts ozols – balva Tautas partijas rīkotajā konkursā „Mēs mīlam šo valsti” par dziesmu „Es mīlu Latviju”. Tieŗi šī balva Andrim Ritmanim sagādāja milzīgu gandarijumu, jo ozols dod spēku, izturību un mierina dvēseli. Viņš bija Latvijas patriots, līdz sirds dziļumiem mīlēja savu tautu, šo mīlestību apliecināja dziesmu tekstos, grāmatās un skaistajās dziesmuspēlēs.

Lai piepildās Andra Ritmaņa kvēlākā vēlēšanās:

*Dievs, mana tauta tik maza,
Pie Daugavas gadsimtiem dzied,
Lai pie Daugavas mūŗīgi mūŗos,
Pie Daugavas latvju tauta dzied!*

Asjas un Andra Ritmaņu ģimene ir kupla – trīs bērni, septiņi mazbērni un trīs mazmazbērni (attēls no ģimenes archīva)

Veltījums Andrim Ritmanim

Mēdz sacīt

lai ir vieglas smiltis

Šodien saku

lai ir vieglas domas

Vieglas vēju dejas

Lai tās notrauc asaras

No sejas

un pār vaigiem ritot

smago pelnu smarža

atrod vietu

iesēties un atkal plaukt

Cerībai uz dzīvi

Ziedā

redzu...

nevainīga bērna seju

Jo tā nemēdz būt

Ka smiltis vieglas

Tas ir tikai aizlūgums

Kad ciešam

Pienākums kas sauc

Tāpēc šodien saku

lai ir vieglas domas

vēju dejas

Tur kur jauna sēkla iesēsies

ZIEDĀ PLAUKS

redzu...

nevainīga bērna seju

vai tu redzi ar to

DRAUGS

Jo

Vieglas smiltis nemēdz būt

Viņas mūža garuma...

un katra sirds to jūt

Ru

ANDRIS RITMANIS

*1926. gada 16. februārī Rīgā –
2018. gada 17. augustā Losandželosā*

Atvadīšanās no Andra Ritmaņa

**Sestdien, 20. oktobrī, plkst. 11.00
Losandželas latviešu ev. lut. baznīcā**

Koncerts un mielasts

**Losandželas latviešu namā
(1927 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)**

Sestdien, 3. novembrī plkst 12.00

**Piemīņas pusdienas Portlandē,
Oregonas latviešu centrā
(5500 SW Dosch Rd. Portland, OR 97239)**

Lūdzam nenest puķes, bet ziedot šādām
organizācijām:

**Andra Ritmaņa radošās nākotnes piemiņas
fondam** (PBLA Kultūras Fonda paspārnē),
atbalstot mūzikas un dzejas jaunradi
Čekus izrakstīt: *World Federation of Free
Latvians* ar piezīmi: **Andra Ritmaņa radošās
nākotnes piemiņas fondam**

nosūtīt: Lolita Ritmanis 13033 Landale Street,
Studio City, CA 91604
(ziedojumus ģimene nosūtīs PBLA)

Zvannieku mājām

Čekus izrakstīt: *Latvian Ev. Lutheran Church
of So. Ca.* ar piezīmi:

Andra Ritmaņa piemiņai – Zvannieki
nosūtīt: 1927 Riverside Dr., Los Angeles,
CA 90039

Rietumkrasta Latviešu izglītības centram
Čekus izrakstīt: *West Coast Latvian Education
Center* ar piezīmi: **Andra Ritmaņa piemiņai;**
nosūtīt: I. Graudiņš

3902 San Mar Drive NE, Olympia WA 98506

ritmanisfamily@gmail.com

Latvijas Republikas 13. Saeimas vēlēšanas 6. oktobrī

Latvijas pavalstnieku pienākums un iespēja

2018. gada 6. oktobrī Latvijā un pasaulē notiks 13. Saeimas vēlēšanas. Pienākums un tiesības balsot būs pilngadīgajiem Latvijas pavalstniekiem ar derīgām pasēm.

Divi galvenie informācijas avoti:

Latvijas vēstniecība ASV:

<http://www.mfa.gov.lv/usa/velesanas-2018>

Centrālā vēlēšanu komisija: www.cvk.lv

Partiju un partiju apvienību saraksti

Saeimas Sarkanajā zālē 10. augustā notika publiska sarakstu kārtas izloze, kā noteikts Saeimas vēlēšanu likumā. Izložē piedalījās Saeimas vēlēšanām reģistrēto kandidātu sarakstu pārstāvji, kuri lozes vilka kandidātu sarakstu reģistrēšanas secībā. Ievērojot vēlēšanu noteikumus, izložēto saraksta numuru iespiedīs uz vēlēšanu zīmēm līdzās saraksta nosaukumam, un vēlētājiem izsniegtās vēlēšanu zīmes būs sakārtotas komplektos atbilstoši šai numerācijai.

Tādējādi 13. Saeimas vēlēšanu zīmju komplektā, ko iecirkņos saņems vēlētāji, augšējā būs „Latvijas Krievu savienības” vēlēšanu zīme, bet apakšējā – Zaļo un Zemnieku savienības vēlēšanu zīme. Viena nosaukuma kandidātu sarakstam visos Saeimas vēlēšanu apgabalos ir viens un tas pats numurs. Izložētos sarakstu numurus partijas un partiju apvienības parasti izmanto arī sava saraksta populārizēšanai priekšvēlēšanu laikā.

1. „Latvijas Krievu savienība”
2. Jaunā konservatīvā partija
3. Rīcības partija
4. Nacionālā apvienība „Visu Latvijai!”–„Tēvzemei un Brīvībai/LNNK”
5. „PROGRESĪVIE”
6. „Latvijas centriskā partija”
7. „LSDSP/KDS/GKL”
8. No sirds Latvijai
9. „Saskaņa” sociāldemokratiskā partija
10. Attīstībai/Par!
11. Latvijas Reģionu Apvienība
12. „Latviešu nacionālisti”
13. Jaunā VIENOTĪBA
14. Par alternatīvu
15. Polītiskā partija „KPV LV”
16. Zaļo un Zemnieku savienība

Ar katras politiskās partijas un politiskās partiju apvienības statistiku un programmu var iepazīties:

www.sv2018.cvk.lv

Priekšvēlēšanu aģitācija

„Latvijas Vēstneša” lapā lvportals.lv publicēts raksts, kurā izskaidrots, kas ir priekšvēlēšanu aģitācija un kādi ir iespējamie riski.

Aģitēt nozīmē pārliecināt vēlētājus balsot par kādu no partijām vai kandidātiem.

Galvenā slēptās priekšvēlēšanu aģitācijas pazīme – samaksas fakta slēpšana.

Slēptā priekšvēlēšanu aģitācija var izpausties gan kā deputātu kandidātu un partiju slavēšana, gan nomelnošana. Ar priekšvēlēšanu aģitāciju var nodarboties fiziska vai juridiska persona, kuŗai nav nekādas saistības ar politiskajām partijām, un dara to savā vārdā. Par pamanītajiem priekšvēlēšanu aģitācijas pārkāpumiem, tostarp iespējamu slēpto aģitāciju, jāinformē KNAB. Rakstu var izlasīt: lvportals.lv/skaidrojumi/297724-slepta-prieksvelesanu-agitacija-riska-avoti-un-pazimes-2018

Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs

(KNAB): <https://www.knab.gov.lv/lv/>

„Latvijas Vēstneša” portāls: <http://lvportals.lv/>

Informāciju sagatavoja Latvijas Republikas vēstniecība Amerikas Savienotajās Valstīs,

2306 Massachusetts Ave., NW

Washington DC 20008

Tālrunis: (+202) 328-2840

Facebook.com/Embassy of Latvia to the USA

Twitter.com/Latvia_USA

Fakss: (+202) 328-2860 EmbassyofLatviainUS

@Latvia_USA

Amerikas latviešu apvienības vietne tīmeklī:

www.alausa.org/lv/citi/13-saeimas-velesanas/

Losandželosas vēlēšanu iecirknis latviešu namā 1955 Riverside Dr., Los Angeles 90039

6. oktobrī būs atvērts no pulksten septiņiem rītā līdz astoņiem vakarā.

Vēlēšanu komisijas locekļi: Sandra Gulbe, Valdis Ķeris, Ivars Miculis, Dziesma Tetere

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valde aicina visus latviešus būt aktīviem un balsot!

Par ko balsosim?

Lai saglabātu latvisko identitāti un piederību savai tautai, ikvienam latvietim jāpiedalās vēlēšanās un jābalso. Būdami Latvijas pavalstnieki, esam atbildīgi par Latvijas valsti un tās spožāku nākotni. Mums dota vienreizēja izdevība, nepalaidīsim to garām. Droši vien būs arī tādi tautieši, kuŗi mēģinās noliegt sevi, uzdodoties par ko citu, lai gan labi zina un apzinās, kas viņi ir. Būs visādi citādi aizbildinājumi un gudras un ne tik gudras atrunāšanās nebalstot. Neiespaidosimies no „bezmaksas solījumiem”, balsosim par nacionālām spēcīgām partijām bez pagātnes rēģiem, par jaunām sejām ar skatījumu uz nākotni. Piemēram, ieteicu atbalstīt Jauno Vienotību, Nacionālo apvienību un citas pozitīvas latviskās partijas.

Eiropas latviešu apvienības vicepriekšsēde Elīna Pinto novērojusi, ka politisko partiju aptaujās ārzemju latviešu balsotāju nodomi netiek atspoguļoti. Partiju kandidāti aizbildinās – „nebraucam uz ārzemēm pie tautiešiem”, lai gan sen zināms, ka personīgais kontakts ir vissvarīgākais. Arī ārzemju latviešu preses izdevumos – „Laiks”, „Latvija Amerikā”, „Brīvā Latvija”, „Austrālijas latvietis”, „PBLA ziņas” – balsotāji nav pietiekami skaidri uzrunāti, lai gan esmu par šo izdevību vairākas reizes rakstījis. Skaidri jūtams apzināts nepārdomātas rīcības trūkums. Tāpēc mēs, ārzemēs dzīvojošie Latvijas pavalstnieki, jūtamies ignorēti un aizmirsti. Attieksme pret ārzemju latviešiem jāmaina. Mēs apzināmies savu pienākumu piedalīties vēlēšanās, un tādējādi apstiprinām savu pārliecību un piederību.

„Ārvalstīs dzīvojošo Latvijas vēlētāja politiskās simpatijas neparādās sabiedrības domas aptaujās, jo to veikšana būtu ļoti dārga,” „Latvijas Avīzē” raksta Ģirts Vikmanis. Taču galvenais, ka nekas nav pat mēģināts darīt. Dzirdēts arī apgalvojums, ka ārzemju latvieši līdz šim kūtri piedalījušies vēlēšanās, galvenokārt tāpēc, ka komunikācija ar šo sabiedrības daļu bijusi minimāla.

Iesaistīsimies politiskajos procesos, tādējādi aktīvi piedaloties Latvijas tēla spodrināšanā, stiprināšanā un atbalstīšanā.

Dosimies uz saviem tuvākajiem vēlēšanu iecirkņiem 6. oktobrī un balsosim! Vēlēšanu iecirkņi ārvalstīs ir iekļauti Rīgas vēlēšanu apgabalā, tāpēc vēlētajī ārvalstīs varēs balsot par Rīgas vēlēšanu apgabalā reģistrētajiem deputātu kandidātu sarakstiem.

Balsojot nepieciešama derīga Latvijas pase, kam nav beidzies termiņš.

Jānis J. Dimants, Jr., M.D.

Partijas Jaunā Vienotība 13. Saeimas deputāta kandidāts
Mineapolē, Minesotā, 2018. gada 27. augustā

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valdes ziņojumi

DK LB valdes sēdē 12. augustā piedalījās Inguna Galviņa, Aivars Jerumanis, Valdis Ķeris, Ivars Mičulis, Dāvis Reins, Guna Reina, Inese Sviķkalne, Jānis Taube, Dziesma Tetere.

Sēdi vadīja DK LB priekšnieks Ivars Mičulis, protokolēja Guna Reina.

Biedrība saņēmusi divus gleznu dāvinājumu piedāvājumus. Pilskalnu ģimene no Ročesteras vēlas dāvināt biedrībai mākslinieka Otto Grundes (1907-1982) gleznu un sola segt sūtīšanas izdevumus. Valde nolēmagleznu novietot namā pie sienas un pievienot plāksnīti ar dāvinātāju vārdu. Otru gleznu piedāvā amerikānis Kriss Henšens. Savā kolekcijā viņš atradis latviešu scēnografa un teātra režisora Jāņa Munča (1886-1955) gleznu, ko novērtējis par 800 dolariem. Šo summu viņš vēlas atvilkt no ienākumu summas, par kuŗu jāmaksā nodokļi. Tā kā biedrība nevar šādu iespēju nodrošināt, gleznu nolēma piedāvāt Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzei.

Gunša Kuškēvica piemiņai saņemto ziedojumu ierosināts izlietot, pie nama iestādot Kalifornijas ozolu. Inguna Galviņa apsolīja nopirkt stādu un sagatavot augsni.

Valdis Ķeris pastāstīja, ka pārstāvējis Losandželosas latviešu vīru kori „Uzdziedāsim, brāļi!” pasaules vīru kuŗu piknikā Latvijā. Pikniku rīkojusi LoriņaVuda.

No 26. līdz 28. oktobrim notiks Dankeru ģimenes rīkotā „Kostīmu kausa” 10 gadu jubilejas turnīrs. Dziesma Tetere ieteica turnīru atbalstīt, jo tādējādi biedrība atbalstītu jauniešus.

Dāvis Reins ziņoja, ka par 2018. gadu biedru naudu samaksājuši tikai 134 DK LB biedri.

Biedrības telpā nama otrā stāvā nolietojies gaisa vēsinātājs. Tā labošana būtu ļoti dārga, tāpēc jādomā par jauna vēsinātāja iegādi. Tas maksātu apmēram 5000 dolaru.

Biedrības kasieris Jānis Taube ziņoja, ka vasaras mēnešos ienākumi bijuši \$625, izdevumi – \$961.

Valdes sēdē nolēma par Jāņa Taubes vecākā novēlējumu fondā ziedoto naudu iegādāties jaunus karogus. Guna Reina noskaidrojusi, ka labākas kvalitātes karogus šuj Latvijā un ieteica pasūtīt Latvijas karogu no vilnas, bet Amerikas, Igaunijas un Lietuvas no poliestera.

Aizritējušā gadsimta 60. gados 18. novembrī pie pilsētas valdes nama Losandželosā plīvojis karogs. Valde nolēma lūgt Latvijas goda konsulu Losandželosā Juri Buņķi mēģināt atjaunot šo tradīciju. Sandiego latvieši Latvijas valsts 100 gadu jubilejas svinībās 10. vai 11. novembrī plāno atklāt piemiņas plāksni arhitektam Gunāram Birkertam pie Kalifornijas universitātes Sandiego, rīkot ērģelmūzikas koncertu un uz *Balboa Park Organ Pavillion* sienas projicēt Latvijas karogu.

18. novembra programma vēl top. Oficiālās runas nebūs gaŗas. Namā būs mākslinieku, kā arī bērnu darbu izstāde. Pēc oficiālās daļas paredzēta balle, deju mūzikas izdevumu maksimālais budžets – \$300.

Sirsnīgi aicināti pieteikties palīgi Jaungada balles rīkošanai.

GUNTI KUŠKĒVICU PIEMINOT (1930. 21. I – 2018. 24. IV)

ATMIŅAS, MINĒJUMI UN CITU STĀSTI

Līdz pat pusmūža gadiem neapzinājos, ka īsi pirms manas dzimšanas – 1930. gada 21. janvārī – bija sākusies pasaules lielākā ekonomiskā krīze ar vēl nepieredzētu bezdarbu, inflāciju un bezcerību. Es no tā laika pats daudz neatceros, bet, cik zinu no vecāku stāstiem, mēs šai laikā nekādu ekonomisko krīzi nejutām, jo tas bija mana tēva Ernesta Kuškēvica mūzikas karjēras kulminācijas laiks – viņš bija Jelgavas 3. kājnieku pulka kapelmeistars un savu darbu un algu nezaudēja.

Tajā laikā Latvijā gan pilsētās, gan uz laukiem vairākums bērnu dzima nevis slimnīcā, bet mājās ar vecmātes palīdzību un bez ārsta klātienes. Es piedzimu savu vecāku dzīvoklī Jelgavā, turpat, kur pirms desmit mēnešiem mani vecāki bija salaulājušies tieši manā vārdadienā, 16. martā. Mana māte, Lūcija Poga no Penkules pagasta „Purva Klauciņām”, bija lasījusi avīzē par gadījumu, kad Jelgavas slimnīcā dzemdību nodaļā samainīti zīdaiņi, tāpēc māte gribēja bērnu dzemdēt mājās, nevis slimnīcā.

Lai gan galvenie transportlīdzekļi laukos bija zirgs ar ratiem un (gaŗākiem gabaliem) vilciens, manam tēvam bija *Ariel* motocikls ar blakusvāģi, ar ko mēs visi trīs braucām. Par savām dzimumdienas un vārdadienas svinēšanām es neko neatceros un jādomā, ka tādu nebija. Tēva dzimumdienā 22. februārī gan pūtēju orķestris ieradās agri no rīta un dzīvokļu mājas priekšā uz ielas nospēlēja serenādi. Pirmajā ziemā mani ar mazām kamaņām stūma pa sniegu Jelgavas pils dārzā ar stumjamo stīpu. Pils dārzā bieži bija fotogrāfs ar lielu vecmodīgu aparātu uz statīva un ar lielu melnu aplāju, zem kuŗa fotogrāfs līda, lai norēgulētu asumu. Te mani vēlāk tētis veda pastaigāties arī vasarā un nopirka lielu konfekšu tūtu. Mēs ar māti šad tad gājām uz Lielo ielu stāvēt uz trotuāra un skatīties, kad pulks gāja parādē ar manu tēti orķestrim pa priekšu. Mani kādreiz arī aizveda uz virsnieku klubu, zinu to no mātes stāstiem, kad viņa mani lielīja, ka es jau 4–5 gadu vecumā mājās esot iemācījies lasīt un, klubā uz bāra krēsla sēdēdams, virsniekiem par lielu izbrīnu lasījis priekšā avīzi. Citiem virsniekiem bērni jau bija diezgan pieauguši un tāpēc neatceros, ka Jelgavas laikā, kad es vēl negāju ne bērnu dārzā, ne skolā, man būtu bijuši kādi draugi vai rotaļbiedri.

Manas pirmās atmiņas sajukušas ar vecāku stāstiem, bet liekas, ka vislielāko iespaidu uz mani atstāja Ziemsvētki mūsu Jelgavas dzīvoklī. Mums parasti bija diezgan liela eglīte, ko pušķojām ar īstām baltām svecītēm, ko iesprauda spirālē drāts svečturītī, kam bija divas kājiņas, un tām galā mazas sudrabainas māla bumbiņas. Svečturus pārkāra pāri zariem, mēģinot atrast vietas, kur

tieši virs svecītes nebija kāds cits zars, kas varētu aizdegties. Man sevišķi patika lielās konfektes ar gaŗām krāsainām bārkstīm abos galos, ko mēs arī kārām eglītē. Liels prieks bija par brīnumsviecītēm. Bez tam jau bija vēl tagad populārie trauslie dažādu krāsu un lieluma stikla baloniņi un zvaigzne, ko uzlika eglītes galotnē. Nezinu īsti, kuŗā vakarā, kad jau ārā bija tumšs, dzīvoklī ienāca Ziemsvētku vecis ar lielu baltu bārdi, aitādas kaķokā, bērza žaŗaru bunti rokā un lielu mantu maisu uz muguras. Viņš lielajā dzīvoklī ieslēdza visas elektrības spuldzes un promejot atstāja tās degot. Man bija jāskaita kāds pantiņš, un es brīnījos, ka vecis vienmēr daudzko zināja par maniem nedarbiem. Man vienmēr bija žēl, ka tētis nekad nebija mājās un veci nedabūja redzēt. Reiz ievēroju, ka vecītim bija tieši tādas pašas kurpes kā tētim, ka vecītis pats atslēdza parādes durvis un zināja, kur iedegt gaisu. Neatceros, ka mēs būtu gājuši uz baznīcu vai kādu eglītes sarīkojumu virsnieku klubā vai ka piemums kāds būtu nācis ciemā.

Jelgavas dzīvoklī māte brūvēja vīnu lielā (20 litru) stikla pudelē, kuŗa cauri lielam korķim bija ievadīta stikla spirāle. Spirālē bija nedaudz ūdens, kas pulsēja no viena gala uz otru, kamēr vīns rūga un izplūda rūģšanas gāze. Man patika to vērot. Tā kā tētim un draugiem patika iedzert, tad māte, rūģšanai tuvojoties beigām, vīna pudeli vienmēr noslēpa, lai tā nekārdinātu. Atceros, reiz tētis ar manu tēvoci to ilgi meklēja un nevarēja atrast. Pēdīgi māte parādīja, ka tā bija vienā istabas kaktā aiz stūrī diagonāli novietotas kumodes ar lielu spoguļi.

Šai laikā tētis bija Jelgavas medību kluba biedrs, rēgulāri brauca uz medībām un pats lādēja 16. kalibra medību bises patronas. Klubs nomāja kādu meŗa kvartālu, un grupa mednieku ar dzinējiem brauca medīt brieŗus, stirnas, meŗacūkas, lapsas, zaŗus, āpŗus utt. Lapsas tētis pārdeva nedīrātas kādam tirgotājam, kas no ādām darināja apkakles vai roku uzroŗus. Mātei bija lapsādas apmetnis ar visām ķepiņām, asti un galvu ar stikla acīm un izbāztu purniņu. Pīļu medības Engures ezerā sākās jau jūnijā, un mēs ar māti arī kāreiz bijuŗi līdzi, lai gan es to neatceros. Tēta brālēns Aleksandrs Tīfentāls, ko sauca par Podŗu Sandaru, līdz mūŗa galam glabāja tēta pasūtīnātu īpaŗu pīļu medību ierīci, kas bija kombinācija starp laivu, vannu un mucu. Parasti uz pīļu medībām sarunāja stūmējus ar plakandibena laivu, ko stūma (nevis airēja), jo ezers bija sekls un pieaudzis ar meldriem. Stūma ar gaŗu koku, kam galā bija žāklis (ŗerklis), kas atvēras, kad stūma, un aizvērās, kad vilka ārā. Šad un tad medniekus izsēdināja kādā iegremdētā mucā vai īpaŗā ierīcē,

un tad stūmējs varēja pīles baidīt un uzlasīt kritušās. Pie ezera bija zvejnieku būdas ar tīkliem un venteriem, kam priekšā bija laivas. Atceros, reiz redzēju, kā lika zušu naktsāķus ar sliekām un nākamā rītā zušus izvilka. Tepat ezermalā kūpināja zivis un zušus, tie, svaigi kūpināti, bija ļoti garšīgi. Svaigus zušus varēja arī cept uz pannas.

[Dēla Ivara Kuškēvica piezīme: „Šīs atmiņas acīmredzot motīvēja Gunti ar saviem „kumpeļiem” Leo Veisu un Andri Peizi aizritējušā gadsimta 60. un 70. gados pie darba ādas cimdiem piešūt pudeļu vāciņus un (ar rokām!) ķert nēģus pie kolonistu vārdā nokristītās Krievu upes (Russian River) slūžām uz ziemeļiem no Santarozas.”]

Kad dzīvojām „Vācpēteros” (apmērām pusceļā starp Dobeli un Krimūnām), māte turēja vistas, jo reiz viņa man iedeva sarkanbrūnu vistu un lika tai ar cirvi uz malkas bluķa nocirst galvu – man tad bija apmēram seši gadi. Laikam tajā reizē neviena cita nebija, kas to būtu varējis izdarīt, un mātei pašai pietrūka dūšas.

Laikam kādu laiku māte turēja slaucamu govī. Kūtī pa biežā mūža sienas augšu tumsā parasti skraidīja žurkas. Tētis tās gāja šaut ar mazkalibra montekristo šautenīti, un nošaut skrejošu žurku ar mazo lodīti nemaz nebija viegli. Es gāju līdzī rādīt gaismu ar elektrisko kabatas bateriju. Mans tētis bija kaislīgs mednieks un vasaras beigās brauca uz savām dzimtajām mājām Ķūļciemā un uz Engures ezeru uz pīļu medībām. Vēlāk rudenī mednieku klubs Jelgavā īrēja mežu apgaitas un rīkoja stirnu, briežu, mežacūku, lapsu un āpšu medības ar dzinējiem. Paretam tētis vēlāk rudenī vai ziemā, kad apatie lauki jau bija sasaluši un bija vieglāk staigāt, gāja pa „Vācpēteru” laukiem medīt uz lauka gulošos zaķus. Latvijas zaķi bija lieli, viņu gaļa liesa, un to parasti speķoja. Es dažreiz gāju tētim nopakaļ uz zaķu medībām. Tētim bija 16. kalibra divstobrene, un viņš pats lādēja patronas. Dažreiz bija jāizmēģina jauns lādiņš, un reiz tētis iedeva man bisi, lai iešauju šķūņa durvīs. Es nebiju sagatavojies, ka no bises būs tik liels belziens pa plecu un troksnis, un pēc tam vairs nebiju pierunājams ar bisi šaut.

Dzīvojot Jelgavā es jau biju mājās iemācījies lasīt un rakstīt, un arī dzīvojot „Vācpēteros” es skolā negāju. Rentnieka meita bija par mani daudz vecāka, un nebija arī kaimiņu, ar kuŗu bērniem rotaļāties. Jādomā, ka rentnieka meita pa ziemu bija prom skolā, bet viņa pieaugušais dēls bija mājā. Ziemā daudz lauku darba nebija, un tad viņš varēja ar mani parunāties. Ziemā dīķis aizsala un, pirms uzsnīga sniegs, man patika staigāt pa gludo ledu un, sēdot ragaviņās, stumties pa ledu ar

koka nūjām, kam galā iesitu asas naglas, ko pēc tam novīlēju. Rentnieka dēls vienu gadu izdomāja uztaisīt man ledus kamanu karuseli. Viņš dabūja ratu riteni, ko nolika guļus uz ledus, izcirta ledū caurumu riteņa asij un pie riteņa spieķiem piesēja pagaŗu kārti, kam otrā galā bija piesietas manas ragaviņas. Rentnieka dēls otru kārti iebāza riteņa spieķos un grieza riteni, tādējādi ragaviņas, kuŗās sēdēju, slīdēja apkārt ritenim daudz ātrāk. Neatceros, vai man tai laikā bija slidas, bet slēpju noteikti ne, jo mums nebija nekādu uzkalniņu, no kuŗa varētu braukt ar ragaviņām vai slēpēm.

Laikam tai laikā vasarā bija populārs arī stūrējams dēlis ar diviem riteņiem (skrituļrats?), ko stūma ar vienu kāju un ar priekšriteni varēja stūrēt, tādi tagad ir modē Amerikā. Pavasarī, kad kārklīem viegli lobījās miza, man patika taisīt svilpes un stabules un no smalkākiem kārklī zariem pīt kurvīšus un cibiņas bez rokturiem. No suņu burkšķiem, kam bija tukšs vidus, varēja uztaisīt ūdens pistoli, lietojot to pašu kārklī par pumpējamo puļķi.

Iespējams, mums bija arī cūka, kam tāpat kā vistām izbarojām ēdiena atliekas. Arī rentnieks turēja cūkas. Atceros, vienu gadu pirms Ziemsvētkiem bija plānots kaut lielu cūku. To izlaida no kūts aizgaldā ārā un tad, ar cirvja trulo galu sitot pa galvu, apdullināja, un, kad cūka nokrita, tai ar gaŗu dunci plānoja iedurt kaklā un spainī ietecināt asinis asinsdesām. Šajā reizē cūka nokrita gan, bet ātri atzilba, uzlēca kājās un pa svaigo sniegu aizskrēja lielu gabalu, līdz uzskrēja uz aizsalušā dīķa ledus, kas bija tik slidens, ka cūka apkrita un tālāk netika. Tur viņu nokāva, un tad bija liela nešana atpakaļ uz māju, kur bija jau sagatavota liela koka baļļa ar vārošu ūdeni, lai noplucinātu rupjos sarus. No trumuļa uz ādas lēja vārošu ūdeni, un sarus ar asu nazi noskuva. Izmantoja arī lielāko daļu cūkas iekšu. Zarnas izmazgāja un piebāza ar asiņainiem putrainiem, un iznāca asinsdesas. Es biju dzirdējis, ka nerātņiem puikām patika piepūst un izžāvēt pūslī un mēģināt to piesiet kaķim pie astes. Man laikam to gribēja parādīt rentnieka dēls, jo viņiem bija kaķis. Kaķis skrēja ar lielu troksni, kamēr nogura, un tad no pūšļa atbrīvojās.

Vienu puiku rotaļlietu, ko es taisīju, sauca par kaķeni, lai gan vēl tagad nezinu, kāpēc un kur radies tāds vārds. Kārklī krūmos varēja viegli sameklēt labu igrekburtam līdzīgu kātu vai žerkli. Vēl vajadzēja divriteņa vai motocikla melno gumiju un ādas gabaliņu. Ar tādu kaķeni varēja izdarīt lielu skādi, sevišķi logu stikliem.

Kādreiz spēlējos arī ar paštaisītu loku un bultām, arī darinātām no tiem pašiem kārklīem.

Interese par meža putniem un viņu ligzdām un olām man radās „Vācpēteros”. Te bija daudz meža putnu. Citi, piemēram, zilītes, zvirbuļi, vārnas un žagatas te bija visu

gadu, gājputni – cīruļi, strazdi un ķīvītes – rudenī aizlidoja un pavasarī atkal atgriezās. Žagatu ligzdas bija visvieglāk atrast, jo tās savāca lielu apaļu zaru mudžekli kādā ne visai augstā kārklu krūmā, kur nebija grūti piekļūt, vienīgi bija jālaužas cauri sausajiem žagariem, jo ligzdai bija caurums sānos tāpat kā vāveru ligzdām. Žagatas līdzīgi vārnām postīja citu putnu ligzdas, ēzdamas gan olas, gan mazuļus, un ķēra arī vistu cālīšus, tāpēc laucinieki žagatu ligzdas, pie kuņģiem bija viegli piekļūt, parasti izpostīja. Reiz vienā kārklu krūmā ieraudzīju žagatu ligzdu un to nojaucu, lai sargātu mūsu vistu cālīšus – tas bija iesākums manai olu kolekcijai. Latvijas cīruļi tiešām bija pavasara iedziedātāji, kad kā mazi hēlikopterīši lidinājās gaisā arvien augstāk un augstāk. Tādu cīruļu Amerikā nav. To ligzdas bija uz zemes kaut kur grāvīmalā, vai uz ganību vai āboliņa lauka, un tās bija grūti atrast. Man patika staigāt pa sausiem grāvjiem un ēst vai lasīt mazās meža zemenītes vai sprādzenes, un tad paretam es kādu cīruļīti izbaidīju no ligzdas un tā to atradu (ja putns būtu sēdējis sastindzis, es ligzdu nekad neatrastu). Grāvju malās varēja atrast kameņu ligzdas, kuņģiem dažās šūnās bija garšīgs salds medus, ko varēja izsūkt.

Agri pavasarī pirms lauku apstrādāšanas gandrīz uz plikiem arumiem ķīvītes mazā iedobumā, ko nevarēja saukt par ligzdu, iedēja divas raibas smailas olas, un tad bija jāraizējās, vai viņām pietiks laika izperēt pirms lauka apstrādāšanas, kad ligzda tiktu izpostīta. Savu olu kolekciju papildināju no ligzdām, kuņas bija uz apstrādājamā lauka, ko izpostījuši citi putni. Daudzus putnus nemaz netraucēja, ja no viņu ligzdas vienu olinu izņēma. Vēlāk uzzināju, ka svaigām olām var izdurt mazus caurumiņus un saturu iztukšot, tad olas vieglāk uzglabāt, lai gan ir zināms risks, ka, mēģinot izpūst saturu, tās var saplēst.

„Vācpēteris” bija arī bezdelīgas, kas taisīja vaļējas dubļu ligzdas pie balķiem govju kūti, un čurkstes, kas pažobelēs kleķēja ligzdas ar mazu caurumu ārpusē. Stārķu ligzdu „Vācpēteris” nebija. Neatceros arī strazdu būrīšus, lai gan parasti lauku mājās tādi nereti bija. Pavasaros, kad strazdi atkal atlidoja un sāka svilpot un dziedāt, ļaudis bija priecīgi viņus redzēt, bet vēlāk, kad jaunie bija jau paaugušies un sāka lidot lielos baros ar vecajiem un ēst ķiršus un citas ogas, tie bija jābaida prom. Pa pažobelēm droši bien dzīvojās parastie mājas zvirbuļi, un dārzā ligzdoja meža baloži, lieli, zili gandrīz kā mājas baloži, bet viņi taisīja plakanu ligzdu un iedēja divas baltas olas.

Pa mūsu laukiem varēja aiziet uz kaimiņu māju – „Lāčgalvu” – alkšņu birzi, kur ligzdoja pelēkās vārnas. Tie nebija lieli koki, tikai kādus 4–5 metrus augsti un

apmēram 20 cm diametrā, pietiekami tievi, lai sešu gadu vecs puika varētu, ar kājām un rokām apķēroties stumbram, rāpties uz augšu, kamēr tiek pie pirmā zaru žērķļa, kur bija ligzda. Tā kā ligzda bija diezgan liela, tad pie zara vajadzēja turēties diezgan tālu no stumbra. Alkšņu zari ir trausli un, stiepdamies sataustīt, vai ligzdā ir ola, zars, pie kā es turējos, nolūza, un es atmuguriski nogāzos zemē apmēram no četriem metriem augstuma. Par laimi vieta bija līdzena un es neuzkrita nevienam netālu esošam celmam. Kritiens aizsita elpu, un pēc tam elpot bija sāpīgi un vēl grūtāk iet, jo biju parlauzis vienu ribi. Mājas bija diezgan tālu, turklāt vēl bailes, ka māte rāsies, tā nu es pārāk nesteidzos. Vēlāk rentnieka dēls mani atrada un palīdzēja tikt mājās, daļēji mani nesot. Vēl ilgi bija sāpīgi elpot.

Laikā, kad māte apprecējās un aizgāja dzīvot tēta dzīvoklī Jelgavā, kur es piedzimu un augu, tētis vairāk nekā piecus gadus dienēja, saņemdamis algu, turklāt arī honorārus no radio un citiem koncertiem. Jādomā, ka ar to mūsu ģimene būtu varējusi iztikt. Mēs būtu varējuši turpināt dzīvot Jelgavā īrētā dzīvoklī, bet laikam māte vēlējās dzīvot savā lauku īpašumā. Pēc tēta aiziešanas pensijā mēs kādu laiku visi trīs dzīvojām „Vācpēteris”, bet droši vien tētis labprātāk būtu dzīvojis Jelgavā, kur palika viņa virsnieku draugi un paziņas. Viņš turpināja braukāt pa visu Latviju, būdams aizsargu orķestru inspektors.

Es pats iemācījos mājās lasīt un rakstīt, tāpēc mani nesūtīja skolā, sākot ar pirmo klasi, un māte nekad man neizstāstīja, kāpēc mēs pārcēlāmies dzīvot uz Dobeli un vai tam bija kāds sakars, ka sāku iet skolā. Izlietojot naudu, ko saņēma, pārdodot „Vācpēteris”, māte 1938. gada janvārī iegādājās dzīvokļu māju ar astoņiem dzīvokļiem Lielā ielā, Dobeles centrā. Lielā iela bija Jelgavas lielceļa turpinājums, kas aiz Bērzes upes tilta sadalījās divos lielceļos uz Saldu un Aucī. Lielajā ielā bija Dobeles slimnīca un daži veikaliņi, lai gan vairums Dobeles veikalu un biroju bija ap tirgus laukumu. Laikā starp 1938. un 1940. gadu Lielo ielu pārdēvēja par Brīvības ielu. Uz Jelgavas pusi pāri dzelzceļam Lielās ielas ziemeļu pusē bija daži kvartāli ar jaunākām savrupmājām. Uz pilsētas pusi no dzelzceļa krustojuma abās pusēs Lielajai ielai vēl bija pļavas, un pirmā ēka ziemeļu pusē mūsu dzīvokļu mājai tieši blakus bija policijas iecirkņa māja. Mūsu mājas pusē tur bija cietuma istaba ar mazu aizrestotu lodziņu, caur kuņu šad tad varēja dzirdēt kādu piedzērušu dziedam vai bļausamies, kad kāds bija tur ievietots, lai atskurbtu. Otrā pusē Lielajai ielai pļavas stūrī drusku tuvāk dzelzceļam bija kāda vecāka lauku mājiņa.

Mūsu māja bija pie krustojuma ar mazu šķērsielīņu, šī

ielīņa veda uz dzelzceļa staciju. Mūsu māja bija citāda nekā citas Lielās ielas divstāvu mājas, ar veikaliem apakšā un dzīvokļiem augšā. Mūsu mājas apakšstāvā nebija lielo skatlogu kā veikalu telpām, jo tur bija dzīvokļi, lai gan vēlāk vienā stūristabā ar durvīm uz ielas pusi kāds īrnieks ierīkoja olu inkubātorus, tā ka bija gandrīz kā veikals. Trešais stāvs nebija izbūvēts, un to mēs lietojām par bēniņu noliktavu. Šai jumta telpā nebija sienu izolācijas, vasarā tur bija karsts, un kaŗa laikā es tur žāvēju lēpju lapas, ko izmantoja kādu medikamentu ražošanai, un par tām deva preču kuponus cukuram, degvīnam un drēbēm. Pirms mūsu bēgšanas māte uzlauza grīdas dēļus un zem tiem paslēpa avīžpapīrā ievīstītus porcelāna un kristalla traukus. Dēļus atkal pienagloja. Māja vēlāk tika nojaukta un strādnieki, atraduši porcelānu un kristallu, droši vien brīnījās, vai arī, māju nojaucot, tie saplīsa. Mājai uz austrumu galu bija parādes durvis ar koridoru, kas gāja visai mājai cauri uz mazu priekškoridoriņu, no kuŗa veda durvis uz pagalmu un sānu durvis uz sauso mazmājiņu, kas visiem bija kopēja. Mazmājiņā bija koka sols ar vāku tieši pie ārsienas un apakšā izmūrēta tvertne, kas daļēji bija mājas ārpusē ar slīpu vāku tieši pie mājas sienas, kur sētā varēja piebraukt īpaša tvertnes automašīna un atejas saturu izsūknēt un aizvest.

Pagalma ziemeļpusē bija saimniecības māja ar mazgājamo istabu, malkas šķūnīšiem, mūsu garāžu un pagrabgalu. Mazgājamā istaba ar plīti ūdens sildīšanai bija veļas mazgāšanai, un tur bija liela koka vanna, kuŗā visi varēja pa reizei nomazgāties gandrīz kā pirtī.

Katram dzīvoklim bija savs malkas šķūnītis. Aiz mazgājamās istabas bija vēl otra, ko māte iekārtoja par vistu kūti ar laktām un caurumu uz āru, dienā pa to vistas varēja iziet iežogotā vistu dārzā mājas aizmugurē.

Bēgšana no Kurzemes 1944. gadā – mana pirmā dienasgrāmata

Trešdien, 1944. 11. X

Nakti gulējām bākas sarga Liepiņa Friča mājā Ventspilī. (Liepiņfričels ir Fricis Rožkalns no kroņa mežsargu Liepiņu mājām, tēta radnieks, kas kādu laiku spēlēja tēta Jelgavas kājnieku pulka pūtēju orķestrī). No rīta iebrauca Edgars Remķins ar mūsu patālo radnieku Laŗu Kārli (Linīņu) un Rīgas policijas pulku, ko ar kuŗi evakuē uz Vāciju. Mēs no Dobeles bēgām kopā ar Remķiniem ar viņu zirgu un ratiem. Pulka policistiem atļauts ņemt līdzī savus piederīgos, un Kārlis mūs paņēma kā savus piederīgos. Tad kopā ar Rīgas policijas pulku uzkāpām uz *Mimi Horn* un vakarā ap pulksten septiņiem, Latvijas himnai maza ostas orķestra pavadījumā skanot, atstājām dzimtenes krastu. Laiks

braukšanai izdevīgs; ir apmācies un miglains. Mūs pavada divi sargkuŗi.

Ceturtdien, 1944. 12. X

Naktī braucām mierīgi. No rīta pabraucām gaŗām kādai salai. Jūrā sastopam daudzus kuŗus. Laiks apbrīnojami mierīgs (šīs ir mans pirmais gaŗākais jūras pābrauciens manā mūžā). Ap pulksten vieniem iebraucām Dancigas reidā. Kuŗis noenkurojās.

Piektdien, 1944.13. X

Naktī paliekam reidā. No rīta velkonis mūs ievēl Dancigas ostā. Tur redzami daudzi latvieši. No kuŗa mantas ielādē vilcienā. Vakarā izsniedz siltu zupu. Gaŗšo lieliski. Vakarā iekāpjam vilcienā. Braucām.

Sestdien, 1944. 14. X

No rīta izbraucām cauri Brombergai.

Virburgas ģimnazijas laiks – 1945-1948

Pirmo ģimnazijas klasi pabeidzu Dobelē, tad kaŗš un bēgļu gaitas skološanos uz vienu gadu pārtrauca. Virburgas centrālā nometnē 1945. gada rudenī izveidojās latviešu ģimnazija, un sākumā 2. un 3. klase bija apvienotas vecajās pamatskolas telpās. Tā es, būdams otrās klases skolēns, kādu laiku mācījos šajā apvienotajā klasē un, kad klases sadalīja, bija iespēja likt eksāmenus, lai vienu klasi pārlēktu, un tā atgūtu zaudēto skolas gadu. To es arī izdarīju, un 1945./1946. mācību gadā jau biju 3. klasē. Klases audzinātājs tajā gadā bija matemātikas skolotājs Artūrs Stomers (1910-1999). Šķiet, nākamā gadā bija vairāk skolēnu, un 4. klasi sadalīja humānītārā un reālklasē. Es izvēlējos humānītāro klasi, galvenokārt latīņu valodas dēļ, domādams, ka to man vēlāk vajadzēs. Es laikam biju klases skolēnu pārstāvis, jo man ir uzglabājušies vairāki klases skolēnu saraksti.

Guntis Kuŗķevics

Ilmars Bastjānis

GUNTIM KUŠKĒVICAM – 65

Dr. Guntim Kuškēvicam pensijā aizejot 1995. gada janvārī

Godātie godību viesi! Mēs – draugi, cienītāji, apbrīnotāji un atbalstītāji – esam sapulcējušies ap mūsu mīlo, jauko, smaidīgo, sirsnīgo un it īpaši jūtīgo Gunti viņa mūža vistraumatiskākajā momentā, proti, kad viņš no aktīvas dzīves pāriet neaktīvajā. Tas nozīmē, ka viņš no namsaimniecības, kuņģa ietilpst jūmtu, mazo mājiņu, veļas mašīnu, atkritumu malēju un šķībū sliekšņu labošana; no medīšanas, kuņģa ietilpst lidojošas vai skrienošas pārtikas izsekošana un pie zemes dabūšana; no kolektēšanas, kuņģa ietilpst monētu, papīrnaudas zīmju, retu vēsturisku dokumentu, labu grāmatu un visāda veida un visādu valstu, pavalstu un miestņu pastmarku kopā vākšana; ka no visa tā Guntis tagad pāries uz – absolūti visu to pašu un vēl paplašinās sava vēriena vēzienu ar avokado biržu stādīšanu, kopšanu, retināšanu, ravēšanu, mēslošanu, temperatūras, vēja un mākoņu vērošanu, laistīšanu, kukaiņu smidzināšanu, tīklu pārvilkšanu, putnu biedēkļu uzstādīšanu, kritušo lapu kompostēšanu, augļu novākšanu, kastēs salikšanu un sūtīšanu uz tirgu. Protams, kā to līdzšinējā pieredze rāda, viņš arī divdesmit četras stundas dienā būs dabūjams palīgos citiem cilvēkiem, jo katram taču zināms, ka pensionāri nekā cita nedara, kā vien puspietupušies cerīgi gaida, ka kāds viņiem liks skriet.

Un tā, kad nu mazliet esam ieskatījušies Gunša nākotnes prognozējamā, visnotaļ rāmajā saulrietā, atskatīsimies arī tālu, tālu atpakaļ, pieminot vispirms viņa priekštečus. Guntis pats pamatīgi izpētījis savu ciltskoku. Tā saknes vien ir tik plašas un varenas, ka pacēlušas Kurzemes un Zemgales novadus par pāris pēdām uz augšu. Vistālākais sencis esot personīgi pazinis Ādamu un Ievu, kas tekoši runājuši latviski, bet valodas toreizējās neatīstības dēļ kartupeļus saukuši par rāceņiem. Mazliet tālāk no Ādama un tuvāk Guntim pašam bija viņa tētis, kas diriģēja lielu militāru orķestri un māte, kas diriģēja tēti. Pa abiem viņi izdomāja Gunti saukt par Gunti, jo tad, kad Latvijai atkal būšot valsts prezidents Ulmanis, to šoreiz priekšvārdā saukšot par Gunti. Kuškēvicu vārds tika paturēts nemainīts, lai iedzītu amerikāņus izmisumā ar burtošanas un fōnētiski pareizas izrunas prasību. Gadu gaitā Guntis pagādāja sev arī troņmantnieku Ivaru. Par Ivīti, kā viņu dēvē ģimene, es varētu izstāstīt vairāk nekā par Gunti, jo biju Ivara skolotājs Dienvidkalifornijas latviešu skolā, bet šī nav Ivara diena. Viņam vēl kādi četrdesmit gadi jāpagaida, kas ir labi, jo dod man pietiekami daudz laika sagatavoties līdzīgai goda runai.

Tālāk man jāatvainojas par to, ka mūsu šīsdienas (vai īstenībā vakardienas) gavilnieka paša biogrāfiju sākšu ar

kādus divdesmit piecus gadus dziļu robu, to tikai daļēji piepildīdams ar vēl neapstiprinātiem nostāstiem, ka, dzimis Latvijā, viņš esot sekmīgi pārcietis karu un kādu laiku ganījies pa Vāczemi. Ja tā var teikt, viņa vēlāko jaunību man no malas bija izdevība vērot Amerikas vidienes pilsētā ar dīvaino, latviešu valodā pagrūti lokāmo vārdu Sinsinati. Sinsinati ir Proktera un Gembla ziepju, kūku miltu, zobu pastas un presētu kartupeļskaidu centrs, Baldvina klavieņu fabrika, zvēru dārzs ar mērķaķiem aplenkto operas māju un iecienīta universitāte, kuņģa laikam joprojām strādā astronauts profesors Nīls Armstrongs. Bez Nīla Armstronga Sinsinati universitāte ievērojama arī ar to, ka tajā mācījies Guntis Kuškēvics. Kaut arī, salīdzinot ar Losandželosu, Sinsinati ir tikai viduvēja lieluma pilsēta, kur katrs pazīst katru, ar Gunti satikties mums tikpat kā neiznāca. Topošais zinātnieks pusi no savas trīsdesmit sešu stundu dienas studēja, otru pusi pelnījās, labodams elektriskas būšanas, kas dažnedažādu iemeslu dēļ bija pārtraukušas darboties. Sinsinātijas telefona grāmatā Guntis reklamējās nevis kā grūti izrunājams Kuškēvics, bet *Gus-Kwik*. Dabiski, ka ar tādu vārdu viņu uzskatīja par labāko no labiem labotājiem, un darba viņam droši vien netrūka.

Kad mēs abi ar Eriku 1963. gadā ieradāmies Dienvidkalifornijā, Guntis jau bija te priekšā un, ja nemaldos, Guntim (jeb viņa vārdam) priekšā jau bija zinātņu doktora tituls, pazīstamais un iespaidīgais „Dr.”. Piedodiet, ka šeit aizrādu, ka Latvijā gandrīz automātiski šādu titulu attiecināja tikai uz medicīnu. Nekad neesmu Guntim prasījis, bet mani ziņkāro, vai viņam latviešu namā kādreiz kāda tantīte nav pietecējusi klāt un prasījusi, ko lai dara ar satūkušām potītēm vai rozi nemināmā vietā? Tas nu tā. Viss, ko zinu par Dr. Kuškēvica profesionālajām gaitām ir, ka, pārstāvēdams augstslavētu Kalifornijas tehnisku universitāti, viņš aukstā kaŗa karstākajā posmā braukāja pa zinātniskām konferencēm, mierinādams sovjetus, ka rīt amerikāņi ūdeņraža bumbu uz Maskavu vēl nemetīs, ātrākais – nākamtrešdien.

Pa starpām Guntis ar kaklā pakārtu milzīgu binokli, letiņu stēku piknikos klejoja pa krūmiem, novērodams putnus viņu intimajās izdarībās. Morāliski sakaitināts, viņš vēlāk šāva nost tos, kuŗu nāves spriedumi bija ierakstīti medību kalendāros. Šajā ziņā mēs ar Gunti neesam uz viena vilņu gaŗuma. Ne reizi vien esmu viņam pārmetis cilvēces nodevību, sak', mums pagāja miljoniem gadu, līdz beigās izkūņojāmies no meŗa un sākām dzīvot aizvien glītākos, ar datoriem un radio

tālruņiem apgādātos slieteņos, bet šis apgriežas un skrien atpakaļ biezoknī. Guntis gan aizstāvas, ka viņam piemīt ik vīrietim absolūti normālais *hunting and gathering* instinkts, kas latviski tulkojams kā medīšanas un uzdzivošanas kāre. Citi atkal saka, ka tas nozīmējot medīšanu un savākšanu, kas arī varētu būt tiesa, jo Guntis ir meklējis un savācis raibumraibās lietas, tai skaitā arī īres mājas, kuŗu īrnieki mēdza sūdzēties par cauriem jumtiem, aizblīvētiem ūdensvadiem vai lapu kaudzēm uz trotuāra. Abi ar Gudrīti viņi nagloja dakstiņus, asfaltēja iebraucamos ceļus, gar nampriekšām stādīja palmas un puķes, slaucīja ietves, no efeju biezokņiem trenkāja ārā žurkas. Citus palīgus šajos darbos Guntis nevarēja dabūt, jo viņš neprot spāniski. Izlutinātie īrnieki gan drīz sāka dižoties ar to, ka viņu „plumberim” esot doktora grads.

Bez īres namiem, kā jau teicu, Guntim gaŗos gados sakrājušās arī citas mantas – vēsturiskas grāmatas, vecas, pilnīgi nepareizas ģeografiskas kartes, unikāli dokumenti, naudas zīmes, brieŗu ragi (daŗi ar visām galvām), meŗakuiŗu ilkņi, monētas un pastmarkas. Varbūt vēl kaut kas, jo visu jau es nezinu, bet dzīvoklis pēc dzīvokļa kļūva par šauriem, un tā Kuŗkēvicu pāris beigās bija nolēmis, ka nepieciešamā plaŗuma dēļ jāpārvietojas uz kādu mazapdzīvotu, pusmeŗonīgu vietu ar lielu māju vidū, lai Guntis, pidzamā pie brokastu galda sēdēdams, pa logu varētu noŗaut pusdienām derīgu trusīti. Domāts, darīts. Vēl ŗo māju neesmu redzējis, bet zvērināti aculiecinieki stāsta, ka Kuŗkēvicu jaunā diŗmuiŗa esot arī pilnīgi nodroŗināta pret pirātu uzbrukumiem, jo starp to un Kluso okeanu, Pendltonas poligonā, novietotas vairākas labi

Vircburgas latvieŗu kristīgo jaunieŗu pulciņŗ (1949. g.)

Sēŗ no kr.: Guntis Kuŗkēvics, Aira Valle (tagad Veisa), Raita Eglīte, Juris Bormanis, Vija Mezīte, Arvīds Ziedonis; aizmugurē: Vilnis Ciemiņŗ, Vilnis Jākabsons, Maija Ŧiploka, Gaida Āboliņa, Velta Jaunzema, Ziedonis Cakars, Smiltiņŗ (attēls no <http://www.dpalbum.lv/link.php?action=detail&id=3860>)

apmācītas un spēcīgi apbruņotas jūras kājniņu divīzijas pilnā kaujas gatavībā, ar sarkano trauksmes pogu uz Gunša rakstāmgalda.

Šo runu nogurušajiem klausītājiem par prieku beidzot, gribēju vēl pieminēt kaut ko no pagājušās nedēļas „60 minūšu” pārraides. Programmas beigās runātājs Endijs Rūnijs, pats jau pensijas gadus sasniedzis, nosodoši izteicās par dzimumdienām vispār, bet atzina, ka vienīgais, kas vēl sliktāks par nākamo dzimumdienu, ir – ja tā vairs nepienāk. Tāpēc mācīsimies šīs gadskārtīgās jubilejas pienācīgi novērtēt un pagaidām vēlēsīm jubilarām ar savu ražīgo mūžu pārsniegt vismaz vienu pilnu gadu simteni. Lai pie Gunša piemājo veselība, dzīvesprieks un nemūžam neapslēpjama medību kārtība. Lai milzīgas eņģeļu eskadriļas sargā katru viņa soli. Vārds Guntis vai Guntiņš (kā daudziem no mums patīk teikt) nozīmē uguni un tātad arī siltumu. Mēs visi ceram, ka varēsīm un drīkstēsīm tajā omulīgi gozēties arī uz tālām priekšdienām.

Šo sacerēja un uzrakstīja (paraksts) Imītis (Svinības notikušas un Imītis savu runu teica kādā restorānā netālu no Kuškēvicu mājām *Fallbrook*)

Piezīme

Gunša pelnu urnu apbedīs blakus tēva un mātes urnām Rotas kapsētā Ņujorkas Katskiļu kalnos.

Piemiņas ziedojumus ģimene aicina nosūtīt Losandželosas latviešu namam dārkopības vajadzībām, ir iecere pie nama iestādīt Gunša Kuškēvica piemiņas koku – ozolu. Lūgums čekus izrakstīt *Latvian Community Center* un sūtīt:

1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039-3704;

Ikvienam būs iespēja parakstīties Guntim veltītā piemiņas grāmatā.

Labus darbus nevar aizmirst

Aizritējušā gadsimta 50. gadu sākumā Losandželosā tika nodibināta Latviešu nama iegādes komiteja, kas izsludināja Losandželosas latviešu nama celtniecības projekta sacensību. Tajā piedalījās trīs arhitekti – Staņislavs Borbals, Voldemārs Ozoliņš un Jānis Janavs. Komiteja izšķīrās par Jāņa Janava projektu un noteica aizņēmuma summu.

Dabūt aizdevuma no bankas tika pilnvarots Latviešu nama iegādes komitejas loceklis Guntis Kuškēvics. *Bank of America* viceprezidents Losandželosā bija Māris Andersons. Ar viņa palīdzību izdevās dabūt aizdevumu –100 000 dolaru.

Guntis Kuškēvics neilgi bijis arī DK Latviešu biedrības priekšnieks: 1974. gadā no augusta līdz novembrim.

Guntis Kuškēvica bija apķērīgs un prata izmantot izdevību. Kāda no viņa Vircburgas nometnes klasesbiedrenēm atceras braucieni ar nometnes kristīgo jauniešu pulciņu uz Berchtesgādeni. Guntis stacijā parādījis vilciena konduktoram dokumentu angļu valodā. Viņi visi tūlīt aicināti iekāpt labākā vagonā. Dokumentā bija rakstīts, ka kristīgās nometnes dalībnieki prombūtnes laikā nevarēs saņemt ēdienu. Vācietis angļiski nesaprata un domāja, ka braucēji ir svarīgas personas. Viņi visi kārtīgi izsmējušies...

Guntis bija devīgs – kad mana meita Līva beidza vidusskolu, viņš uzdāvināja viņai simts dolaru un tikpat daudz, kad uzzināja, ka viņa uzņemta Jeila universitātē. Šo viņa dāsnumu ļoti novērtējām. Iespējams, viņš domāja arī par tālāku nākotni – varbūt dēls Ivars varētu ar meiteni labāk iepazīties, sadraudzēties un sanāktu kaut kas nopietnāks...

Astra Moora

Būt veselam un baudīt dzīvi palīdzēs *ALPF MEDICARE* PĀRĻĀDROŠINĀJUMS!

Valsts *Medicare* apdrošinājuma A un B daļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu, ja esat vecumgrupā 65+. Tā kā valsts *Medicare* par visu 100% nesamaksā, tad *Deductible* un *Co-insurance* jāmaksā pašiem.

ALPF Medicare papildapdrošinājums palīdz segt izdevumus, par kuriem esat atbildīgi. Mēs maksājam *VISUS Medicare* veselības aprūpes pakalpojumus.

Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties atbilstošu savām vajadzībām un budžetam:

www.LRFA.org/medicare

ALPF Medicare papildapdrošinājuma programmai var pievienoties jebkurā laikā. Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas. Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku. Labprāt atbildēsīm uz jautājumiem un palīdzēsīm!

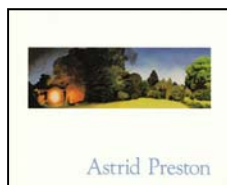
Tālrunis: 215-635-4137

www.LRFA.org

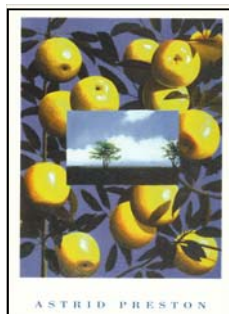
Dzeja uz audekla

Š. g. 16. jūnijā *R. B. Stevenson Gallery* (7661 Girard Avenue, Suite 101, La Jolla, CA 92037) atklāja mākslinieces Astrīdas Prestonas eļļas gleznu izstādi *Echoing Light*. Izstādi varēja apskatīt līdz 14. jūlijam. Astrīda Prestona ir arhitekta Staņislava Borbala meita. Atgādinājumam – Staņislavs Borbals bija viens no Loandželas latviešu nama projekta autoriem. Astrīda Prestona dzimusi Zviedrijā, studējusi Kalifornijas universitātē Losandželosā (UCLA), 1967. gadā ieguvusi bakalaura gradu angļu literatūrā. Kopš 1974. gada viņai gandrīz ik gadu bijušas personālizstādes (Laguna Art Museum, Saginaw Art Museum, Wichita Falls Museum, Ella Sharp Museum, Arts College International) un tikpat bieži viņa piedalījies mākslinieku grupu izstādēs. Recenzijas par Astrīdas Prestonas darbiem publicētas *Los Angeles Times*, *Art in America* un *Art Forum*, viņas darbi ir daudzos mūzejos (Orange County Museum of Art, Long Beach Museum of Art, UCLA Hammer Museum, McNay Art Museum, Oakland Museum, Nevada Museum of Art), kā arī privātās kolekcijās ASV un Āzijā. Visi izstādē Stīvensona galerijā apskatāmie Astrīdas Prestonas darbi gleznoti nesēn, 2017. un 2018. gadā, un tajos spilgi izpaužas mākslinieces mīlestība uz dabu. Vairāki mākslas kritiķi Astrīdas Prestones darbiem veltījuši esejas, tās ievietotas grāmatās ar mākslinieces darbu attēliem. Līdz šim iznākušas sešas grāmatas.

www.astridpreston.com

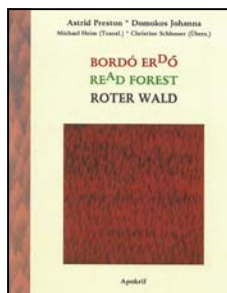
NEAR PARADISE
Foreword by William G. Otton
Essay by Robert L. Pincus 1987

Essay by Richard Vine 1996

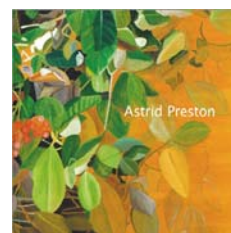
ASTRID PRESTON PAINTINGS
Essay by Michael Duncan 2002

Poems in Hungarian by Johanna Domokos
English translation by Michael Heim
German translation by Christine Schlosser 2004

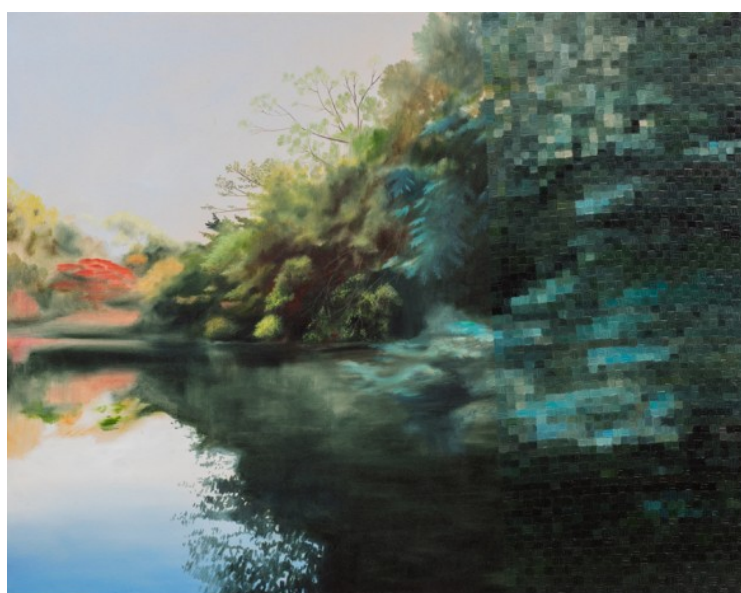
Essays by D. Scott Atkinson and Reese Shaw
Designed by MiresBall, San Diego, CA 2008

NEW PAINTINGS & DRAWINGS
Essay by Peter Clothier 2008

Astrīdas Prestonas izstādē Stīvensona galerijā

„Zilā gaisma” (2018) audekls, eļļa (36" x 46")

Viesi no Rīgas iepazīstas ar Sandiego un veido partnerattiecības Fotoizstādes Rīgā un Sandiego

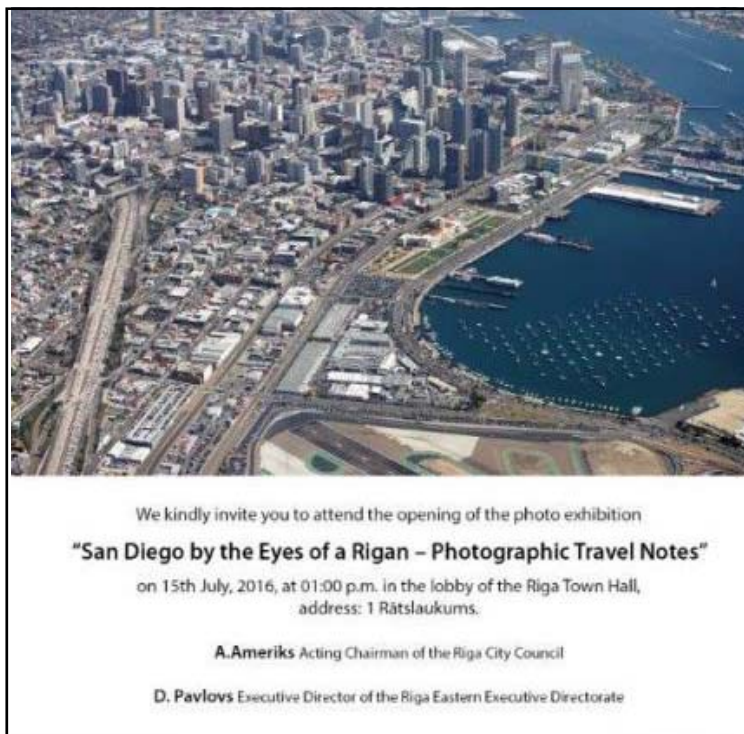
Sandiego advokāts Martins Krumings (Martin Kruming) 2015. gadā ierosināja Sandiego *Switzer Canyon Neighborhood* veidot partnerattiecības ar Rīgas domes Austrumu izpilddirekciju. Mērķis bija sadarboties kultūras, mākslas, mūzikas, izglītības, sporta un citās nozarēs, kā arī doties apmaiņas vizītēs. San Diego *Switzer Canyon Neighborhood* ir brīvprātīga organizācija, bet Austrumu izpilddirekcija – pašvaldības organizācija.

Sandiego 2016. gada aprīlī oficiālā vizītē ieradās Rīgas domes Ārvalstu sadarbības projektu koordinatore Dace Štroberga, Austrumu izpilddirekcijas ekonomikas attīstības projektu vadītājs arhitekts Jānis Lejnieks un fotogrāfs Juris Kalniņš. Viņi tikās ar Sandiego pilsētas galvas biroja pārstāvjiem, Kalifornijas universitātē Sandiego apskatīja arhitekta Gunāra Birkerta projektēto Geisela bibliotēkas piebūvi, Mākslas un dizaina skolu, viesojās *McKinley* pamatskolā (*McKinley Elementary School*), Sandiego Vēstures muzejā, zooloģiskajā dārzā, Jūrniecības muzejā (USS Midway Museum) noskatījās Sandiego hokeja vienības *Gulls* spēli, iepazīnās ar daudziem citiem arhitektūras un mākslas objektiem. Fotogrāfs Juris Kalniņš visvairāk vēlējas filmēt Sandiego no lidmašīnas, kas viņam arī veiksmīgi izdevās.

Rīgas rātsnamā 2016. gada 15. jūlijā atklāja fotografa Juŗa Kalniņa izstādi „Sandiego rīdzinieka acīm – ceļojuma fotografiskas piezīmes”. Izstādes atklāšanā piedalījās Rīgas domes un ASV vēstniecības Latvijā pārstāvji, ciemiņi no citām valstīm, arī no Dienvidkalifornijas.

No kr.: Rīgas Austrumu izpilddirekcijas direktors Dmitrijs Pavlovs, ASV vēstniecības kultūras atašejs Metjū Tompsons (Matthew Thompson), Rīgas domes priekšsēža vietnieks Andris Ameriks, fotogrāfs Juris Kalniņš

Šī gada maija sākumā Sandiego atkal ieradās delegāti no Rīgas: Rīgas Austrumu izpilddirekcijas direktors Dmitrijs Pavlovs, Rīgas domes Ārvalstu sadarbības projektu koordinatore Dace Štroberga, Rīgas 64. vidusskolas skolotāja Anna Gekiša un restorāna *Entresols* šefpavārs Raimonds Zommers.

No kr.: Dmitrijs Pavlovs, Anna Gekiša un Dace Štroberga fotoizstādes „Rīga sandiegieša acīm” atklāšanā *La Jolla Florence Riford* bibliotēkā

Šefpavārs Raimonds Zommers ieradās pirmais un tūlīt nākamā dienā, 5. maijā, atnāca uz Sandiego latviešu ev. lut. draudzes dievkalpojumu. Pēc dievkalpojuma sadraudzības telpā viņš pacienāja ar saviem virtuves meistardarbiem – knapām. Tās visiem labi garšoja, un cienasti ātri pazuda no piedāvātās paplātes.

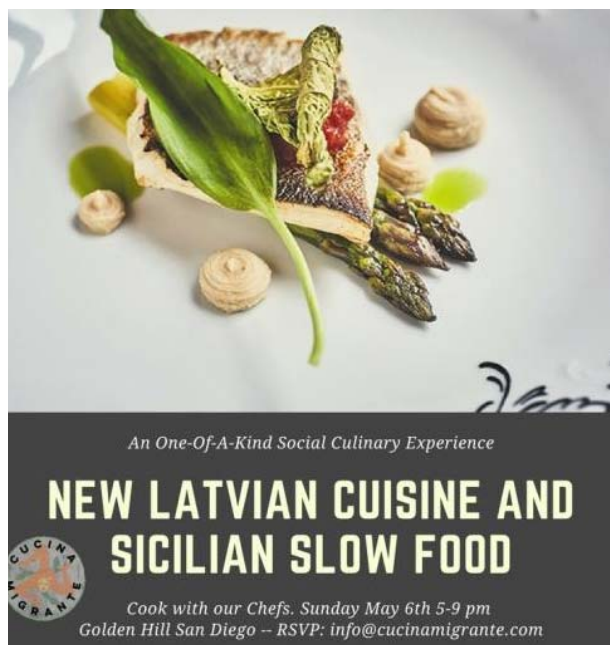
Daudzas izejvielas knapām Raimonds bija atvedis no Latvijas. Viņš paskaidroja, ka knapas ir priekšēdieni, ko ar nolūku gatavo nelielus, tādējādi saglabājot garšas kārpiņu aktivitāti un veicinot koncentrēšanos ēdienam.

Raimonds Zommers ir Latvijas Viesnīcu un restorānu asociācijas valdes loceklis, Pavāru kluba prezidents. Rīgā, Elizabetes ielā 22 viņam ir restorāns *Entresols*.

Nākamā dienā advokāte Inese Grate palīdzēja rīkot latviešu un sicīliešu ēdienu mācībstundu.

Restorāna *Cucina Migrante* šefpavārs Frančesko Bonsineto (Francesco Bonsineto) visus uzņēma savā savrupmājā, netālu no Sandiego centra, *Golden Hill*. Visi tur jutās kā mājās. Mācībās piedalījās amerikāņu un latviešu „skolēni” no Sandiego, kā arī ciemiņi no Rīgas delegācijas. Dalībnieki sagriezja dažādas ēdienu sastāvdaļas, maisīja, cepa, nogaršoja, dzēra vīnu un labi pavadīja laiku, iepazīstoties ar latviešu un sicīliešu ēdieniem. Ēdienkartē bija trīs ēdieni, kuņģus papildināja dažādi sezonas dārzeņi, ko audzējuši tuvējie Sandiego dārznieki. Mājās neviens nedevēs izsalcis, ikviens kaut ko jaunu iemācījās, sadraudzējās, gribēja palikt uz „pēstundām”. Tā vajadzētu būt katrā skolā.

Raimonds Zommers cienāja ar knapām un kopā ar Frančesko Bonsineto piedāvāja saldus ēdienus

Italiešu makaronus un latviešu bukstiņputru gatavo (no kr.): sicīliešu šefpavārs Frančesko Bonsineto (Sandiego), šefpavārs Raimonds Zommers (Rīga) un Maiga Bērziņa (Sandiego)

Bukstiņputras (grūbu-kartupeļu biežputras) gatavotāji; no kr.: Jānis Legzdiņš (Sandiego), Fēlikss Delle (Rīga), Raimonds Zommers (Rīga), Inese Grate (Sandiego)

„Rīgas iespaidi – Latvija caur sandiegieša lēcu”

Ielūgums uz fotoizstādi

La Jolla Riford Library 8. maijā atklāja fotografa Berija Karltona (Barry Carlton) un Barbaras Karltonas (Barbara Carlton) fotoizstādi: „Rīga sandiegieša acīm”. Latvijā Karltoni viesojās 2017. gada maijā. Uz izstādes atklāšanu un pieņemšanu bija ieradušies apmēram 70 apmeklētāju. Viņiem bija iespēja pašķirstīt Karltonu grāmatu *Impressions of Riga: Latvia Through the Lens of a San Diegan*. Grāmatā (180 lpp.) ir krāsu un melnbaltas fotografijas, tajā atrodama informācija par Latviju, tās vēsturi, arhitektūru, dabu un, protams, Latvijas iedzīvotāju stāsti par viņu dzīvi. Barbara Karltona ir arhitekte un rakstniece, Berijs Karltons – pensionējis prokurors, un tagad viņa darbs un vaļasprieks ir fotografēšana. Karltoni cer savu grāmatu izdot lielākā metienā un paziņos par iespēju to iegādāties.

Grāmata *Impressions of Riga: Latvia Through the Lens of a San Diegan* (Photography by Barry Carlton/Essays by Barbara Carlton)

Sandiego *Switzer Canyon Neighborhood* dibinātais advokāts Martins Krumings pastāstīja par Sandiego *Switzer Highland* un Rīgas Austrumu izpilddirekcijas sadarbības plāniem un iepazīstināja ar viesiem no Rīgas. Dmitrijs Pavlovs uzrunāja sapmeklētājus latviešu un angļu valodā un pateicās par uzaicinājumu viesoties Sandiego, par gūtajiem iespaidiem un dalījās domās par partnerattiecībām. Viņš pieminēja, ka sadarbība trīs gadu laikā attīstījusies, iesākti vairāki kopīgi projekti, daži arī pabeigti un veidojas jauni. Vizītes laikā skolotāja Anna Gekiša viesojās *McKinley* pamatskolā pie skolēniem, ar kuriem Rīgas 64. vidusskolas skolēni sarakstās.

No kr.: Dace Štroberga tulko Dmitrija Pavlova runu, viņam līdzās stāv Martins Krumings, aizmugurē fotogrāfs Berijs Karltons

Daļa no izstādes

Advokāte Inese Grate bibliotēkā sagaida ciemiņus; viņa daudz palīdzēja, lai Rīgas viesu vizīte noritētu raiti

Inese Grate stāsta par latviešu ēdieniem, kurus visi varēja nogaršot

Berijs Karltons ar projektoru parādīja fotografijas un pastāstīja par spilgtākajiem iespaidiem Rīgā un Latvijā. Daudzie apmeklētāji ar lielu interesi noklausījās Berija Karltona stāstījumu par ceļojumu.

Pēc runām un apsveikumiem Sandiego latviešu sabiedrības dāmas apmeklētājus pacienāja ar pašu gatavotām maizītēm, plātsmaizēm un, protams, ar speķa pīrāgiem.

Jānis Legzdīņš

Top „Tautas saimes grāmata”

Sagaidot Latvijas valsts 100 gadu jubileju, biedrība RASA (Rīgas aktīvo senioru alianse) ierosinājusi veidot īpašu „Latvijas tautas saimes grāmatu” un lūdz ikvienu Latvijas iedzīvotāju, kā arī latviešus ārzemēs uzrakstīt veltījumu, novēlējumu, pārdomas, apsveikumu, attīstības ideju Latvijas valstij jubilejā. Par Latvijas vēstures ceļos redzēto, novēroto, pozitīvo un negatīvo, piedzīvoto un pārdzīvoto – gan lietišķi, gan emocijonāli. Par cerībām, sapņiem valsts nākotnē raugoties un atzīstoties mīlestībā Latvijai. Īpaši aicināti atsaukties tie Latvijas iedzīvotāji un tautieši ārzemēs, kuriem ir 100 un vairāk gadu vai arī tuvojas šai robežai, tātad – Latvijas līdzaudži.

„Tautas saimes grāmata” iesieta Latvijas linu krāsas audekla vākos ar uzrakstu Latvijas karoga krāsā. Šādas grāmatas, kopskaitā divdesmit piecas, sadalītas pa visiem Latvijas reģioniem – Rīgu, Vidzemi, Latgali, Kurzemi un Zemgali. Grāmatas lapaspuses pildās ar stāstiem par atsevišķu dzimtu likteņiem un laba vēlējumiem Latvijas nākotnei. Tajā ielīmētas senas dzimtas fotografijas,

zīmējumi, pašsacerēti dzejoļi. „Tautas saimes grāmatas” visi divdesmit pieci eksemplāri tieši valsts 100 gadu jubilejas svinību laikā tiks nodoti mūžīgai glabāšanai Valsts Nacionālajai bibliotēkai. Kā unikāls vēstures liecinieks šī grāmata nākamajām paaudzēm vēstīs par Latvijas dzīvi pašas tautas redzējumā tās pirmajos simts pastāvēšanas gados.

Rīkotāji: Biedrība RASA, sadarbojoties ar Kapienu apvienību, Latvijas pašvaldību savienību, Rīgas domi, Latvijas Sarkano Krustu, Samariešu apvienību, biedrība „No sirds Latvijai”; projektā iesaistīti: Latvijas institūts; Ķekavas mākslas skolas audzēkņi un mācībspēki, Rīgas domes darbinieki un Labklājības departaments.

Latvieši ārzemēs lūgti sūtīt stāstus rokrakstā par dzīvi ārpus Latvijas, dzimtas fotografijas, novēlējumus, ko ielīmēs grāmatā.

Sūtījumus adresēt – TAUTAS SAIMES GRĀMATA, Rīgas aktīvo senioru alianse (RASA) Šarlotes ielā 1b, Rīga, LV-1001, Latvija
Tālrunis: +371 67221487

„Pērkonītis” atkal rībina!

Īss pārskats par 2017./18. gada sezonu: 2017. gadā Latvijas valsts dibināšanas atceres sarīkojumā novembrī dejojām Selgas ApSES choreografēto deju „Makaidū”. Latviešu skolas Ziemsvētku sarīkojumā „Pērkonītis” dejoja „Čigānu deju”. Un 2018. gada martā bijām pagodināti veicināt sadancošanos „Imanta Dimanta” koncertā ar vairākām pāru dejām, skatītājiem pievienojoties.

2018./19. gada sezonā bija divi mēģinājumi – augustā un septembrī. Nāciet dejojot, lai mūsu pulciņš vairojas! Nākamie mēģinājumi:

Svētdien, 23. septembrī no plkst. 2.30 līdz 4.30;

sestdien, 6. oktobrī no plkst. 12.00 līdz 2.00 baznīcas

lejas telpā, un aicinām tajā dienā visus balsot;

svētdien, 21. oktobrī no plkst. 2.30 līdz 4.30;

svētdien, 11. novembri kopmēģinājums no plkst. 2.00 līdz 5.00.

Un svētdien, 18. novembrī dejosim svētkos – visu cauru dienu!

Dejotāji mēģinājumā 9. septembrī

Deju kopas „Pērkonīša” vadītājas:

Ilze Matsone ilzemattson@gmail.com

Diāna Zaķe: dianamarazakis@gmail.com

Lai raitis dejas solis visu cauru gadu!

Mana neizmirstamā dziedošā vasara jeb kā „Lolitas brīnumputns” aplidoja Latviju

Ceļojums sākās jūnijā, tikko bija beidzies mācību gads skolā, un steidzīgi kravāju somas, lai varētu pavadīt vasaru Latvijā. Man bija trīs lieli mērķi. Pirmais – kopā ar māmiņu un tēti dziedāt kopkoŗa koncertā uz lielās Meŗaparka estrādes un iet svētku gājienā. Otrais – rūpīgi sagatavoties „Lolitas brīnumputna” izrādei, un treŗšais – labāk iepazīt manu ģimeni un vairāk uzzināt par manas dzimtas saknēm. Taču vasara mani pārsteidza ar daudz vairākiem dažādiem piedzīvojumiem un pārdzīvojumiem.

Bet stāstīšu visu pēc kārtas: mēs – tētis, māmiņa un es bieŗi braucām uz Sanfrancisko un mājas mācījāmieŗ dziesmas, jo kopā ar Ziemeļkalifornijas latvieŗu kori gatavojāmieŗ skatei un bijām ļoti priecīgi un lepni, kad saņēmām atbildi un novērtējumus, ka esam pirmās pakāpes ieguvēji koŗu skatē un būsīm Dziesmu svētku dalībnieki! Diriģents Kārlis Veilands mūs visus godam sagatavoja, un man nebija vajadzīga noŗu grāmata, lai dziedātu koŗa repertuāru, visas notis un dziesmu vārdus zināju no galvas.

Svētki ŷogad sākās ar svētku gājienu, kas bija varen jauki, jo izdevās sajust lielu pacilātību un ballēties gan drīz visas nakts gaŗumā. Svētku gājienā man bija gods iet līdzās Ziemeļkalifornijas latvieŗu koŗa karognesējam. Pats svētku piedzīvojums noteikti bija lielākā dāvana, ko vecāki varēja man sniegt. Atceros pirmo mēģinājumu Meŗaparka lielajā estrādē – sēdēju blakus māmiņai, un mani pārņēma liels saviņņojums, asaras ritēja pār vaigiem, jo sapratu, ka esmu viena no 17 000 dziedātājiem. To sajūtu nevar aprakstīt, un man pat grūti ticēt, ka izdevās kaut ko tādu piedzīvot 16 gadu vecumā. Aprakstīt ŷo piedzīvojumu ir tikpat neiespējami kā izstāstīt kādam, cik diŗena ir Lielā aiza – *Grand Canyon*. Pie sevis domāju – kā lai to pastāstu saviem amerikāņu draugiem? ŷēl, bet viņi to nekad nesapratīs. Mēģinājumi bija ilgi, saule karsēja, bet valdīja liels prieks. Neticami bija vērot, ka diriģents ar vienu mazu rokas mājienu spēj panākt, lai 17 000 dziedātāju paildzina pausi. Meŗaparka estrādē izjustā enerģija nav salīdzināma ne ar ko iepriekŗš piedzīvoto.

Es sapratu, ka dziedāŗana ir atseviŗķa valoda – noŗu valoda, un visiem latvieŗiem tā obligāti jāapgūŗ!

Pat pulciņŗ igauņu uzdevuŗies par latvieŗiem, viņi brauca uz mēģinājumiem Latvijā, lai tiktu uz svētkiem (un tika arī)! Svētku laikā visur bija milzīgi cilvēku pūļi, bet visi bija laipni un pozitīvi noskaņoti. Galvenais svētku moto bija – „vairosīm pozitīvu enerģiju un dziedāŗsim no visas sirds!” Starp svētku dalībniekiem neredzēju nevienu pāŗāk iereibuŗu vai dusmīgu.

Svētkos mēs noskatījāmieŗ lielo deju koncertu Daugavas stadionā un „Arēnā Rīga” deju koncertu, kuŗa galvenā virsvadītāja bija manas

mātes skolotāja choreografe Gunta Skuja. Tas bija ļoti skaists un neizmirstams koncerts. Daugavas stadionā mazliet nosalām, jo tonakt bija pavēss, bet vēsums nemazināja prieku baudīt koncertu. Es ļoti vēlos nākamajos svētkos būt starp dejojājiem uz laukuma!

Svētku laikā Rīga atgādināja tautastēŗpu jūru, to vērts būtu redzēt jebkuŗam pasaulē slavenam modes māksliniekam. Man bija Bārtas tautastēŗps, ko uz iesvētībām dāvināja māmiņa, tētis un abas vecmāmiņas. Brīniŗķīgi, ka visas tā daļas (arī lielā sakta) darinātas Bārtas apkaimē. ŷo tautastēŗpu es pati izvēlējos, kad vēl biju maza. Manai vecmāmiņai pie kamīna allaŗ stāvēja liela lelle ŷādā tēŗpā. Kad ciemojāmieŗ pie viņas, es ilgi gulēju uz gīdas un skatījos uz ŷo skaisto lelli, reizēm to paņēmu un aizskrēju rotaļāties aiz dīvāna... Es domāju ka tai ir visskaistākais tautastēŗps, arī vainags! Tā es izvēlējos „savu” tautastēŗpu! Vēlāk es sameklēju vairāk informācijas par ŷi tēŗpa raŗanos un valkāŗanu.

ŷovasar man izdevās īstenot senlolotu sapni un dziedāt Latvijā vairākās koncertzālēs. Uzzināju par maestro Andreja Jansona nodomu izrādīt „Lolitas brīnumputnu” Latvijā. Rudenī bija izsludināts konkurss, bet tā kā nevarēju uz to ierasties, jo tas notika Latvijā, nosūtīju videolenti. Visinteresantākā man ŷķita Kēniņienes loma, varbūt pat viena no sareŗģītākajām. Esmu pateicīga skolotājam prof. Paulam Berkoldam par uzņēmību mani sagatavot un uzlabot manu dziedāŗšanas tehniku. Agrā pavasarī saņēmu atbildi, ka „Lolitas brīnumputna”

Dziesmu svētku lielākos notikumus var noskatties Latvijas tālrādes vietnē: (<https://replay.lsm.lv/lv>)

Ķēniene – Annija Tetere

izrādēs būs jātēlo divas lomas – Ķēniene un krogs saimnieka meita Plēne. Biju neizsakāmi priecīga no pārdzīvojuma, prieka un varbūt arī uztraukuma. Ierados Latvijā vasaras sākumā, un 14. jūnijā sākās mēģinājumi. Lomu tēlotāji bija no vairākam valstīm, ar dažādām latviešu valodas zināšanām un ļoti dažādu pieredzi. Jāapbrīno mūsu režisores Andras Berkoldas enerģija, mūs visus savākt vienkopos reizēm nebija viegli, bet viņa visu darīja ar lielu pacietību, kā jau profesionāle.

Izrādēs jauno apdāvināto jauniešu orķestri diriģēja pats maestro Andrejs Jansons. Jutos pagodināta, ka tieši man bija iespēja tēlot galveno lomu „Lolitas brīnumputna” pirmizrādē, ko noskatījās arī bij. prezidente Vaira Vīķe-Freiberga ar dzīvesbiedru un kultūras ministre Dace Melbārde, bet pats galvenais – atnāca daudz draugu, radu un paziņu. Ķēnienes lomu tēloju arī divās Latvijas lielākajās koncertzālēs – Gors Rēzeknē un Vidzemes koncertzālē Cēsīs. Plēnes loma ir pilnīgi citāda, viņu tēlojot, varēju deļot un plosīties. Uz „Brīnumputna” spārniem man izdevās aplidot Latviju, bija iespēja pabūt Rīgā uz lielās VEF skatuves, Rēzeknē, Liepājā, Cēsīs un Daugavpilī.

Trešais piedzīvojums – tikšanās un iepazīšanās ar māmiņas radiem. Tēta ģimēni pazīstu diezgan labi, jo lielākā daļa visi dzīvo Kalifornijā. Tikšanās notika māmiņas bērniības mājas dārzā. Kopā bijām apmēram 50, arī daudz mazu ģiparu, kaut ne visi varēja atnākt. Vecmāmiņas un vectēva dzimtas ir lielas, man ir ļoti daudz otrās un trešās pakāpes brālēnu un māsīcu. Tik kuplā skaitā visi bija tikušies pirms gadiem divdesmit pieciem. Pēcpusdienā un vakarā notika tāda kā talantu skate, nemaz necerēju, ka būs tik liels koncerts ar gaŗu programmu. Visi piedalījās bez kādas īpašas plānošanas, dziedāja, deļoja, spēlēja mūzikas instrumentus, teica uzrunu (neatkarīgi no vecuma). Biju pārsteigta par tik lielu izpaļdzīgu saimi un atbalstītājiem, daļdzi no viņiem noskatījās „Lolitas brīnumputna” izrādes dažādās Latvijas pilsētās! Iepriekš biju satikusi savus tēvočus un krustmātes,

Annija Tetere Plēnes lomā

Vidzemes koncertzālē Cēsīs dziesmuspēli „Lolitas brīnumputns” noskatījās arī agrākās losandželosietes Ieva Liepniece un Katrīna Sonveina

bet atsevišķi pa vienam vai diviem. Mani pārsteidza, cik ļoti vairojas enerģija, kad kopā sanāk tik daudz radu. Ar klusuma brīdi pieminējām visus, kuŗu vairs nav mūsu vidū. Uzzināju, kāds bija mans vectētiņš – orātors un īsts latviešu „Janka”! Liels dziedātājs, spēlējis neskaitāmus mūzikas instrumentus, ieguvis medaļas klasiskajā cīņā,

braucis jūrā, bijis labs zvaigžņu pazinējs, stāstnieks un bērniībā īsts palaidnis! Esmu no sirds priecīga par tikšanos ar visiem maniem radiem un gaidu atkal!

Latvijā izbaudījam neparakstāmu mūsu draugu un radu viesmīlību. Ar māmiņu un tēti bijām Aglonas bazilikā, Preiļu leļļu muzejā, Likteņdārzā, Kuldīgā, Jūrmalā, Mārupes atpūtas parkā, no rīta peldējāmies Ķīšezerā un ielīgojām īstus saulgriežus atpūtas vietā „Zirgzandales”. Iegriezāmies Līgatnē, Siguldā un, protams, daudzās ievērojamās vietās Rīgā. Daudz laika kopā ar draugiem pavadīju „Pankūku mājā” un „Galerijā Rīga”. Noskatījāmies teātra izrādes, apmeklējām izstādes, koncertus, muzejus un manu mīļāko vietu – „Jāņa Rozes grāmatnīcu” visās apdzīvotās vietās, kur vien bijām. Ļoti priecājos par iespēju iepazīties ar balss skolotāju Tatjanu Kopcu un nedaudz pamācīties.

Šī bija viena no piedzīvojumiem bagātākajām vasarām. Tik daudz redzēts, turklāt Latvijā ieguvu jaunus draugus un uzlaboju savu latviešu valodas prasmi. Jau nieši Latvijā labi runā angļiski, bet, cik vien iespējams, centos runāt latviski. Šķirties bija grūti, bet draudzības palīks uz mūžu.

Paldies visiem, kuri atbalstīja manu ceļojumu. No sirds pateicos DK Daugavas Vanagu apvienībai.

Annija Tetere

Teteru ģimene Jāņos

Leļļu muzejā Preiļos

Ar senu paziņu – dziedoni Lauri Reiniku

Pasaulē nenovērtēts latviešu dārgums

Foto: Karīna Miezāja

„Latvijas Avīzē” 14. augustā ievietota žurnālistes Aijas Kaukules intervija ar dainu atdzejotāju Ievu Sentivani. Apgāds „Mansards” laidis viņas angļu valodā atdzejoto 450 latviešu tautasdziesmu izlasi angļu valodā – „Dainas. Wit and Wisdom of Ancient Latvian Poetry”.

Ieva Sentivani (dzimusi Auziņa) intervijā pastāsta, ka studējusi arhitektūru, vēlāk pievērusies lingvistikai. Dainas viņa iemīlējusi jau agrā bērnībā, bet patiesā dainu vērtība ataususi, kad bija iegūta izglītība, iepazīta literatūras analīze. Ieva Sentivani centusies atdzejotumā saglabāt konkrētu zilbju un balsienu skaitu, lai angļu valodā dainas būtu izdziedamas tāpat kā latviešu. Ieva Sentivani, atdzejojot dainas, vēlējusies parādīt, kā latviešu kultūra atšķiras no citu tautu kultūrām, kā arī atklāt raksturus, lai ciltautieši saprastu, ka dainas rāda

pasauli tādu, kāda tā ir. Atdzejotāja atzīst, ka salīdzinājumā ar 1,4 miljoniem dainu, šis ir tikai sākums. Viņas vēlme bija palaist dainas pasaulē, un viņa gribētu, ka latvieši tās dāvina saviem ciltautību draugiem, radiem, kollēģām.

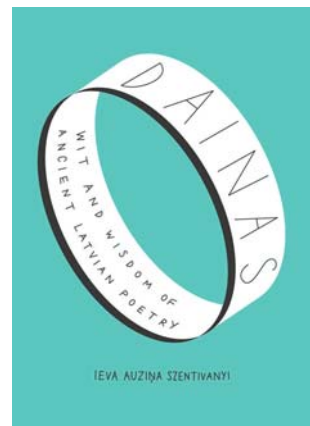
Ieva Sentivani cer, ka viņas darbam būs turpinātāji: „Svarīgi saprast, ka nav jābūt izcilam dzejniekam vai apgādotam māksliniekam, lai dainas atdarinātu vai attēlotu angļiski. Ir jābūt darbarūķim, jo māksla jau ir pašā dainā. Iespējams, visi kopā dabūsim tās pasaules literatūrā. Tas ir ļoti svarīgi, jo latviešu tauta izmirst, un, ja dainas nebūs pārceltas citās valodās, iznīks arī tās.”

Uz intervētājas jautājumu, vai ir jau atsauksmes no lasītājiem angļu valodā, Ieva Sentivani atbild: „Pirms publikācijas lūdzu, lai manu darbu izvērtē amerikāņu dzejniece Emīlija Frenka, kas nekad neko nav dzirdējusi par latviešiem, un viņa palīdzēja novērst neskaidrības. Bet viņas teiktais bija brīnišķīgs – šīs dainas ir kā vecmāmiņas apskāviens.”

Interviju var izlasīt: <http://www.la.lv/kavec-maminas-apskaviens/>

Dainas publicētas latviešu un angļu valodā ar komentāriem un latviešu tradīciju skaidrojumiem.

Latvijā grāmatu var nopirkt Jāņa Rozes un Valters un Rapa grāmatnīcā. ASV un Kanādā grāmatu iespējams pasūtīt, rakstot: latvianwisdom@gmail.com

Auces novada bibliotēkā 17. augustā notika lasītāju tikšanās ar valodnieci un dainu tulkotāju Ievu Sentivani

Labdien!

Mani sauc Eduards.

Es šo vasaru biju Latvijā un aizbraucu apskatīt dažus mūzejus – Tadenavā, Viesītē un amatu darbnīcu Zasā. Latviešu skola man uzdāvināja „īpašu biļeti” uz mūzeju pēc manas izvēles, jo es katru svētdienu gāju uz latviešu skolu.

Māmiņa ieteica „īpašo biļeti” izmantot Latvijā. Kopā ar brāli Tomasi un māmiņu Aiju aizbraucām vispirms uz Tadenavu. Tie visi mūzeji ir ļoti tuvu manas vecmāmiņas un vectēva mājai. Viņi dzīvo Bebrenē.

Tadenavā redzēju Raiņa mūzeju. Mans mīļākais Raiņa dzejolis ir „Zirņa bērni”.

Man patika interesanta izstāde, jo tur varēja paspēlēties ar dažiem eksponātiem (tā mūzeja priekšmetus sauc mūzeja vadītāja).

Tad mēs aizbraucām uz Zasu apskatīt, kā taisa krūzes no māla un dažas citas lietas.

Trešajā dienā braucām uz Viesīti apskatīt Sēlijas mūzeju. Paldies mūsu latviešu skolai par biļeti!

Eduards

Mūzeja pagalmā lasu savam brālim dzejoli „Zirņa bērni”

Mūzeja darbiniece parādīja balvu, kas mūzejam piešķirta Kalifornijā

Mēs uzcēlām vislielāko torni no klučiem

Es pamēģināju samalt graudus, tas bija ļoti grūts darbs

Dzejolis „Visi desmit” un spēle

Šī spēle ir par Raiņa dzīvi

Vislabāk man patika vilcienu depo

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija

Remigrācijas koordinātori palīdzējuši atgriezties uz dzīvi Latvijā vairāk nekā 100 tautiešiem

Pagājuši vairāk nekā pieci mēneši, kopš darbu sācis reģionālais remigrācijas koordinātoru tīkls, īstenojot Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas (VARAM) pilotprojektu „Reģionālais remigrācijas koordinātors”, kas tiek ieviests saskaņā ar 2016. gadā Valdības rīcības plānā noteikto uzdevumu, kas paredz atbalstīt pasākumus ārvalstīs dzīvojošo tautiešu politiskai un pilsoniskai līdzdalībai, iesaistei Latvijas ekonomiskajā un kultūras dzīvē, izglītībā un zinātnē.

Remigrācijas koordinātoru uzdevums ir komunikācija ar potenciālajiem remigrantiem, vajadzību apzināšana un personalizētu piedāvājumu sagatavošana atbilstoši potenciālā remigranta interesēm šādās jomās:

Pakalpojumi ģimenēm	<ul style="list-style-type: none"> • Izglītības un pirmsskolas izglītības pieejamība • Papildus stundu nodrošināšana macību vielas apgūšanai • Latviešu valodas apguves iespējas u.c.
Dzīvesvietas	<ul style="list-style-type: none"> • Atbalsta sniegšana pašvaldības un privātā sektora piedāvājuma par dzīvojamo fondu un nekustamo īpašumu apzināšanā
Darba iespējas un atbalsts uzņēmējdarbības uzsākšanai	<ul style="list-style-type: none"> • Piemērotāko darba devēju apzināšana • Informatīvs atbalsts uzņēmējdarbības uzsākšanai • Uzņēmējdarbības atbalsta projekts «Atgriešanās atbalsts»

Remigrācijas koordinātori aicina aizpildīt nelielu anketu un ziņot par jautājumiem, kādi rodas, domājot par pārcelšanos uz dzīvi Latvijā:

<https://www.paps.lv/anketa/>

Ikvienam interesentam ir iespēja saņemt reģionālā koordinātoru konsultāciju par aktuāliem jautājumiem, kas saistīti ar atgriešanos kādā no Latvijas reģioniem. Koordinātors vienlaikus ir atbalstpersona, kas palīdz ārvalstīs esošajiem tautiešiem attālināti izvērtēt priekšrocības pārdomātam lēmumam, kā arī sagatavoties, lai veiksmīgi atgrieztos Latvijā.

Pirmo piecu darbības mēnešu laikā uzrunātas un pēc atbalsta griezušās gandrīz 600 ģimenes, no kuŗām 43 jau ir atgriezušās, un tuvākajā laikā plāno uz dzīvi Latvijā atgriezties vēl 42 ģimenes.

Katram remigrantam ir individuālas vajadzības un apstākļi, tādējādi saziņas gaitā tiek apzināti visi interesējošie jautājumi, uz kuŗiem koordinātors Latvijā palīdz rast atbildes, nepieciešamības gadījumā sadarbojoties arī ar pašvaldības un valsts iestādēm.

Vairāk informācijas: <http://www.paps.lv>, kur atrodama arī remigrācijas koordinātoru kontaktinformācija: <https://www.paps.lv/sazinai/>

Koordinātori

Kurzemē: Kristīne Smilga,
e-pasts: kurzeme@paps.lv, tālr. 20478252;
Zemgalē: Edgars Jānis Paulovičs,
e-pasts: zemgale@paps.lv, tālr. 63028085;
Rīgā: Ramona Liepiņa-Krauļa,
e-pasts: riga@paps.lv; tālr. 26614179;
Vidzemē: Ija Groza,
e-pasts: vidzeme@paps.lv, tālr. 29287585;
Latgalē: Astrīda Leščinska,
e-pasts: latgale@paps.lv, tālr. 65423801

www.varam.gov.lv

www.vietagimenei.lv/remigracija

Dod, Dieviņ, kalnā kāpt!

Foto: Aivars Jerumanis

Birutu Šulcu apsveic Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes priekšniece Tamāra Rūse

Svētdien, 26. augustā pēc dievkalpojuma visi tikām sirsnīgi aicināti baznīcas lejas zālē uz draudzes locekles Birutas Šulcas 90 gadu jubilejas svinībām. Parasti daļa no tiem, kas ierodas dievkalpojumā, dodas svinēt, bet kāda daļa – uz mājām, bet šoreiz visi Birutas draugi bija baznīcēni, un tik kupla draudze baznīcā sen nebija redzēta. Svinību zāli rotāja puķes, cita par citu krāšņākas, fotogrāfijas, kas atspoguļoja Birutas bagāto mūžu, galdi vai lūza no ēdienu un dzērienu pārpilnības. Galvenajām saimniecēm Lienei Lindei un Melītai Riķei bija daudz palīdzību – katra draudzene centās Birutu iepriecināt ar kādu gardumu. Kafijas galdu starp augļiem un ogām rotāja Mārītes Rozentāles izslavētais kliņģeris un Sandras Tolkas iecienītā torte.

Dziesmas mijās ar priecīgu čalošanu un apsveikuma runām. Jubilejas svinības vadīja Daina Ābele. No draudzes ar izjustiem vārdiem un brīnišķīgām rozēm Birutu apsveica Tamāra Rūse, no jauktā koŗa – Dāvis Reins, no Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienības – Teodors Lilienšteins, no DK Latviešu biedrības – Ivars Mičulis. Apsveikumiem turpinoties, varējām priecāties un brīnīties, ka ir draudzības, kas saglabājas visa mūža garumā. Ivetas Karges un Birutas ģimene draudzējās jau Latvijā, Rīgā. Biruta ar Ivetu bija labas draudzenes jau no piecu gadu vecuma, un kādu vasaru Biruta pavadīja Kargu lauku mājās Amatā. Aivars Jerumanis, būdams 12 gadu pusaudzis, ar bijību un apbrīnu raudzījies uz ģimnazisti Birutu, un tagad apsveica Birutu Losandželosas latviešu nama un savas ģimenes vārdā. Birutas ģimene ar Jerumaņiem dzīvoja kopā Vācijā bēgļu nometnē Mērbekā un Volterdingā. Ar Solveigu Ērmani Biruta sa-

Foto: Dāvis Reins

Foto: Aivars Jerumanis

Daudz baltu dienīņu, Laimiņa, dod!

tikās Baltijas Universitātē Vācijā, Pinebergā, kad iestājās studenšu korporācijā Zinta, un kopā pavadīti daudzi neaizmirstami brīži. Dziesma Tetere Ventūras latviešu vārdā nolasīja kādu no Birutas iecienītās mākslinieces Ru (Rudītes Godfrejas) dzejoļiem, Inguna Galviņa – Birutas izvēlēto Olgas Lisovskas dzejoļi ar vārdiem: „Draugu mīlestība mani tik krāšņi rotā”. Svinībām tuvojoties izskaņai, nodziedājām tautasdziesmu „Pie Dieviņa gaŗi galdi”. Pie klavierēm apsēdās Nora Mičule, un skanēja vēl vairākas dziesmas. Šīs svinības patiešām parādīja, ka Birutas bagātība un rota ir viņas draugi. Kuŗš gan nemīl jauko Birutas kundzi! Svinības arī pierādīja, ka taisnība ir teicienam, ko Biruta uzlikusi uz savas Facebook lapas: „Tagadējie deviņdesmitgadnieki ir tādi kā kādreizējie sešdesmitgadnieki!”

Inguna Galviņa

**REAL^{THE}
BREAD**
Organic & Slow.

**Mūs' maizīte kā šūniņa,
Kā bitīte cepējiņa.**

www.therealbread.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
 - *Income property* īpašumi
 - Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
 - Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai (staging) \$2000 vērtībā
 - *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi
- 12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA

Re/Max Estate Properties

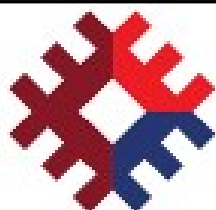
310-717-7577

mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam; par cenu sazināties, zvanot Pegijai Kalniņai Taubei, tālr.: 310-908-6993, e-pasts: pegijat@gmail.com

**LATVIEŠI
AMERIKĀ**

www.LatviesiAMERIKA.com

**Pārdod Veronikas Janelsiņas gleznu
Gleznas izmērs ar ietvaru 35"x 31"
(audekla izmērs 25" x 21") Cena \$400
Piegāde Dienvidkalifornijā bez maksas
Zvanīt: 323-273-1217**

Mūsu sportistu panākumi

Gadskārtējās *California State Games* 14. un 15. jūlijā *University City* Sandiego piedalījās šķēpmetējs Juris Tērauds. Viņam ir 81 gads (dzimis 1936. gada 15. oktobrī Jelgavā). Vīriešu 80-84 gadu vecumgrupā, kurā bija trīs dalībnieki, viņš ieguva pirmā vietu 3 kg lodes grūšanā (10,25 m), 1 kg diska mešanā (22,10 m), 400 g šķēpa mešanā (26,37 m).

Sacensībās piedalījās divi vieglatlēti no Latvijas, kas tagad dzīvo un strādā Dienvidkalifornijā.

Vīriešu 30-34 gadu vecumgrupā Gatis Spunde (dzimis 1984. gadā) 100 m noskrēja 11,67 sekundēs, 200 m – 23,75 sekundēs.

Sieviešu 45-49 gadu vecumgrupā trīssoļlēcšanā uzvarēja Marija Pinne (dzimusi 1973. gadā) ar rezultātu 10,12 metru.

USA Track & Field San Diego Summer Nights vieglatlētikas sacensībās 6. jūnijā Sandiego viņa uzvarēja tāllēkšanā ar rezultātu 4,52 metri.

Apsveicam!

Košs, balts mūs' brālītis vasar' dzimis saulītē

Ievas un Kaspara Ozoliņu ģimenē 4. jūlijā
piedzima dēls Valters Edmunds

Laimīgie vecvecāki
Juta un Aivars Ozoliņi

Ēriks Kristians ar mazo
brālīti

Latvija 100
ES ESMU LATVIJA

Vai vēlies svinēt Latvijas valsts
100 gadu jubileju 18. novembrī Rīgā?

Vai vēlies palīdzēt bāreņiem un
trūcīgiem bērniem Latvijā?

PIESAKIES!

Šī ir unikāla iespēja jauniešiem
piedalīties Daugavas Vanagu organi-
zācijas ASV projektā „Ziedosim 100”.
Jauniešu grupa apciemos un atbalstīs
100 Latvijas bērnus četros novados un
Rīgā no 18. līdz 23. novembrim.

Vairāk informācijas, sazinoties ar
mācītāju Dāgu Demandtu:
dagdemandt@hotmail.com

**Gatavosimies Latvijas valsts
100 gadu jubilejas svinībām**

Mīļie koristi un visi, kuri vēlas dziedāt
(vīri, sievietes, jaunieši)! Gatavosimies
jubilejas svinībām, kas notiks 18. novembrī
Losandželosas latviešu namā.

Koristi aicināti ierasties uz mēģinājumiem:

7. oktobrī no plkst. 1.00 līdz 2.30;

21. oktobrī no plkst. 1. līdz 2.30;

4. novembrī no plkst. 1.00 līdz 2.30;

11. novembrī ģenerālmēģinājums no plkst.
2.00 līdz 5.00.

Aicinām ņemt līdzi mazas uzkodas, labu
garastāvokli un galvenais – gribu dziedāt!
Lai skan!

Visus aicina diriģenti: Pauls Berkolds,
Lolita Ritmane-Matsone (Mattson), Brigita
Džeimsons (Jameson), Laura Rokpelne-
Mičule, un jubilejas programmas vadītāja
Dziesma Tetere

Latvia 100
CELEBRATE 2018!

Liāna Berkolda absolvējusi Gaŗezera Vasaras vidusskolu

**Liāna Berkolda (pa labi) kopā ar klasesbiedreni
Lailu Rību gatavojas absolventu koncertam**

2018. gada Gaŗezera Vasaras vidusskolas absolventu klasē bija 38 jaunieši. Viena no viņiem – Losandželosas latviešu skolas 2016. gada absolvente Liāna Berkolda!

Šoruden viņai sākās trešais mācību gads (junior year) *Granada Hills Charter High School* (Granada Hills, CA) Vidusskolu viņa beigs 2020. gadā.

ZIEMEĻKALIFORNIJAS LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA

Tālr.: 415-643-9926; Fax: 415-643-9434

e-pasts: latviancu@sbcglobal.net

Pasta adrese: Northern CA Latvian Credit Union

P. O. Box 460429 San Francisco, CA 94146

Biroja vadītāja **Sanita Vilgerte**, tālr.: 415-643-9926

Aizdevumu komitejas loceklis Dienvidkalifornijā –

Mārtiņš Andersons: 415-359-1886; 917-821-0440

ALJAs balva Lailai Reimanei

Kursas Vasaras vidusskolas 2016. gada absolvente Laila Reimane šovasar tāpat kā pērn Kursā strādāja par audzinātāju. Par izcilu audzinātājas darbu viņa saņēma Amerikas latviešu jaunatnes apvienības balvu. Laila Reimane Losandželosas latviešu skolu beidza 2011. gadā.

Kursā šovasar mācījās Losandželosas latviešu skolas 2017./18. mācību gada absolvents Vilis Zaķis un 2015./16. mācību gada absolvente Aija Reimane. Vilis Zaķis bija arī audzinātājs bērnu nometnē „Mežotne” 1. zēnu grupai. Richards Teteris strādāja par saimniekpuiši.

Diemžēl Kursas Vasaras vidusskolas ilggadējā skolotāja Inguna Galviņa šogad bija aizņemta ar citiem svarīgiem darbiem. Viņa apsolīja par tiem pastāstīt biļetena lasītājiem.

**Laila Reimane (pa labi) un Kursas Vasaras
vidusskolas direktore Indra Ekmane**

Draudzes Lapa 2018. gada oktōbris

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

7. oktōbrī	plkst. 11:00	Pļaujas svētku dievkalpojums (draudzes locekļu vadīts/laju dievkalpojums) pēc dievkalpojuma Pļaujas svētku pusdienas
26. oktōbrī	plkst. 6:00 pm	LELBAs Rietumu apgabala konference
27. oktōbrī	plkst 10:00-8:00	Laju kursi
28. oktōbrī	plkst. 11:00	Gunāsa Reinas ordinācija diakones amatā (arch.Lauma Zušēvica, prāv. Gunārs Lazdiņš, māc. Dr. Sarma Eglīte un prāv. Daira Cilne) pēc dievkalpojuma pusdienas baznīcas lejas zālē

Draudzes amatpersonas

Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Kasiere	Dace Taube	3142 Helms Ave., Los Angeles, CA 90034 (310) 709-4738
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

* Draudze ir bez mācītāja; lūdzu zvanīt kādai no draudzes amatpersonām, ja nepieciešama palīdzība

Draudzes Ziņas izdod katru otro mēnesi

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

**LELBAs Rietumu
apgabala konference
un Laju kursi
no 26. līdz 28. oktōbrim
Dienvidkalifornijā**

piektdien, 26. oktōbrī no plkst. 6:00 līdz 10:00 vakarā

***Residence Inn Marriott* (Burbank/Downtown – 321 Ikea Way, Burbank CA)**

**sestdien, 27. oktōbrī no plkst. 10:00 līdz 8:00 Dienvidkalifornijas latviešu
ev. lut. draudzes baznīcā (1927 Riverside Drive, Los Angeles, CA)**

**Pieteikšanās un informācija: prāveste Daira Cilne cilnis@earthlink.net
vai draudzes priekšniece Tamāra Rūse trusis@cox.net**

svētdien, 28. oktōbrī plkst. 11:00

Gunas Reinas ordinācija diakones amatā

Dievkalpojums ar dievgaldu

arch. Lauma Zušēvica, prāv. Gunārs Lazdiņš,

māc. Dr. Sarma Eglīte un prāv. Daira Cilne

Kalifornijas Lietuviešu Kreditsabiedrība aicina
Dienvidkalifornijas Latviešu Biedrības
biedriem atvērt kontus!

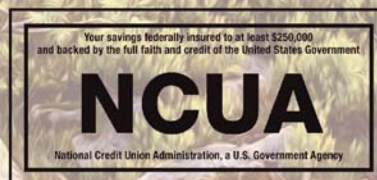
Piedāvājam labas likmes Savings, CD, un IRA kontiem!

Savings: **1.25% apy**
12 Month CD: **2.00% apy**
3 Year IRA CD: **2.50% apy**

Car Loans - Mortgages - Credit Cards - Mobile Banking

Informācija www.clcu.org vai zvanot **310.828.7095**
vai **info @clcu.org**

2806 Santa Monica Blvd, Santa Monica, CA 90404

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

b nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **a** nozīmē «IB abonents»;

s nozīmē «students»; **p** nozīmē «paraugksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIEREI

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs;
nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu – \$35.00

Biedru nauda ģimenei par 20__ . gadu – \$50.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 40.00

Esmu students; vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu – \$ 10.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA un nosūtīt:
DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com
Dienvidkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura